

אתנתא

בשבע 1064 | י"ג בתשרי תשפ"ד, 28.09.2023

גיליון חג

יאיר יעקבי על
האושפיזות שלא
הוזמנו לסוכה, **אביגיל**
מייזליק על סוכות
בלי דירת קבע ו**עפרה**
לקס על החתירה
לסוכת שלום
ישראלית למרות הכול

דירת עראי

מה עושים כאשר כמה דקות לפני כניסת
השבת או החג אתם מבינים שלא תגיעו למקום
שבו תכננתם להתארח? ארבעה סיפורים על
אירוח לא צפוי במקום זה, אבל עם מארחים
שפתחו לרווחה את הדלת והלב // **דביר עמר**

שנה חדשה. חליפה חדשה. new collection

KARL

EUROPEAN
LUXURY COLLECTION

בשם ה' נעשה ונצליח!

בראש סרנו BORO

המחיר מיוחד במינו!

במחירי יש חסד
תמיד תצאו בזול!

שוק ארבעת המינים
אחרונים, לולבים והדסים מהודרים
בסניפי "יש חסד"

יש חסד
תמיד תצאו בזול.

• בני ברק • ירושלים • בית שמש • ביתר עילית • אשדוד • מודיעין עילית • אלעד • רכסים • טבריה • צפת • בארות יצחק

המכללה

האקדמית חמדת

חוסן, אמונה, חינוך

קריית חינוך שדות נגב

ימים אחרונים להרשמה

שלומית כבר נרשמה ללימודים באקדמית חמדת ומה איתך?

תואר שני M.Ed.

שנה אחת בקמפוס

בתוכניות:

ניהול וארגון מערכות חינוך חדש! אפשרות לתזה
| התרבות היהודית בזיקתה אל התנ"ך והוראתה
| חינוך מדעי בהתמחויות: מדעים/ מתמטיקה
| חינוך מיוחד* בהתמחויות: לקויות למידה/ אוטיזם

תואר ראשון B.Ed.

יומיים בשבוע בקמפוס

בחוגים:

מתמטיקה | מדעים | אנגלית | ספרות | מקרא
| תושב"ע | הגיל הרך | חינוך מיוחד +
הוראה מותאמת (מתקנת) בקריאה,
כתיבה וחשבון

נרשמים לתואר ראשון ותעודת הוראה ומקבלים מחשב נייד מתנה! בכפוף לתקנון

רכבת

אפשרות לשילוב
מדרשה באקדמיה

רג"ב
תוכנית מצוינות

אחת לחודש
למידה מרחוק

החזר שכר
לימוד ל-M.Ed.
בכפוף לתקנון משרד
החינוך

מערך מלגות
נרחב

שנה ראשונה
חינם ל-B.Ed.
בכפוף לתקנון משרד
הביטחון

*הענקת התואר מותנית באישור המל"ג

כשחוסן פוגש אמונה וחינוך

www.hemdat.ac.il

למידע והרשמה חייגו אלינו *5280

חתומים על שירות נוח

גם השנה נמשיך להוביל בלאומי את מהפכת השירות.
כתיבה וחתימה טובה!

**בנקאי
בזום**

רק בלאומי

סידרנו לכם פגישה
עם בנקאי בזום למגוון
פעולות בנקאיות

**פותרים כל
בקשה תוך יום**

רק בלאומי

התחייבנו גם לחזור
וגם לפתור כל בקשה
שלכם תוך יום

סיירת מנכ"ל
050-9999988

רק בלאומי

הקמנו את סיירת מנכ"ל
למקרים בהם לא פתרנו
בקשה תוך יום

פתוח
*5522

רק בלאומי

פתחנו את מוקד השירות
בשעות שהכי נוח לכם
06:30 - 23:00

הרב יצחק נריה

ראש ישיבת תורה בציון. ויו"ר קרן אחד לאחד

ד' מינים וסכה אחת

צילום: ניב מוסמן

שאינו בקי בהלכה ועלול לטעות, איך אפשר לוותר על האחדות, אמנם בכח של חז"ל לבטל מצווה מן התורה בשב ואל תעשה אבל האם לא מפספסים פה מסר רוחני? היינו יכולים להנכיח את האחדות ולקרר את ד' המינים זה לזה באחדות ואהבה.

התשובה היא על פי השפת אמת שם מפתיעה מאוד, אין שום ויתור על האחדות! בעומק הרוחני אין צורך בלולב בשבת כי השבת עצמה היא "רזא דאחד" סוד האחד, ככה נוהגים לומר חלק מקהילות ישראל בערב שבת את הקטע מהזרה הקדוש שמתחיל במילה "כגוונא" התוכן שלו הוא כשם שבעולם העליון בשבת הכל מתאחד ככה בעולם שלנו הכל בשבת מתאחד ב"רזא דאחד" השבת היא מאחדת את כלל ישראל, ממילא הסוכה שראוין כל ישראל לישב בסכה אחת יחד עם כח השבת די בהם כדי ליצור את האחדות.

לפני שנים בעצרת המונים בתל אביב, אמר סבי הרב משה צבי נריה זצ"ל שלאו"ם יש החלטות 242 ו-338 לנו יש 111, והוא מיד הסביר "אתה אחד ושמן אחד ומי כעמן ישראל גוי אחד בארץ" מול כל המכשולים, מול כל הנחשולים, זו האמת ואין בלתי אנחנו עם אחד. בשנה שעברה, בלטו מאוד לאורך כל השנה הד' מינים, שיא השפל היה ביום כיפור, במקום להתאחד היו שברו להפיץ מחלוקת ולהרבות שנאה, אנחנו לא מתייאשים, אנחנו לא מוותרים, אנחנו יודעים שסופה של האמת לנצח, והאמת היא אחד, אחד. אחד. השנה במיוחד מתגלה האחדות דווקא בצידה הפנימי הנסתר כי זו האמת. נתפלל ונאחל שנוכל להרגיש כל השנה את "הרזא דאחד", ואת האמת הגדולה שאנו עם אחד ולכן ראויים לישב בסכה אחת.

לבטא את האחדות?

בפרט, השנה אנחנו כל כך זקוקים לאחדות הזו של הד' מינים, לדעת כי הגם שיש אתרוג, יש הדס, יש לולב ויש ערבה, הביחד הרבה יותר גדול, ואי אפשר לצאת ידי חובה, אלא אם כן כל אחד לוקח לעצמו מכספו את הד' מינים ומבין שהוא חלק מהכלל, הוא אינו חי לעצמו. אמנם דבר

לא גמורה, עדין יש מחיצות יש עבריינים ויש מי שמתיר להתפלל איתם, וכך היא דרכה של תורה. אבל מבחינה רוחנית עם ישראל הוא יחידה אחת נשמה אחת בגופים מחולקים, החיבור ביום כיפור איננו מאולץ, הכפרה איננה אישית בלבד, אלא "כי ביום זה יכפר עליכם לטהר אתכם וכו'" עם ישראל כולו התכפר והטהר.

מחלוקת משונה מאוד מוצאים אנו בין רבי אליעזר לחכמים, רבי אליעזר משווה את הסכה לד' מינים ולכן הוא טוען שכל אחד צריך סכה משלו כמו שכל אחד צריך ד' מינים משלו "ולקחתם לכם" ודרשו חז"ל לכם-משלכם, על בסיס זה טוען רבי אליעזר "חג הסוכה תעשה לך" לך- משלך. לעומת שיטת רבי אליעזר חכמים סבורים כי הגם שכל אחד צריך ד' מינים משל עצמו כדי לצאת ידי חובה מהתורה, בסכה אין צורך והנימוק הוא "ראויים כל ישראל לישב בסכה אחת" מהו המקור? "כל האזרח בישראל ישבו בסכות" האזרח לשון יחיד!

כבר רש"י במקום מבאר שאין הכוונה שכולם ייכנסו לאותה סכה אלא ישבו בה בזה אחד זה, למעשה ההלכה היא כדברי חכמים ולכן אדם יכול להתארח ולאכול בסכה של חבירו או בשתופות ואינו צריך דווקא סוכה משלו.

עולם ההלכה אינו רק קובץ של חוקים אלא רעיון עמוק יש בו, מדוע אם כן דווקא בסוכות מודגשת האחדות הזו?

דומה, כי אי אפשר להתייחס לסוכות במנותק מכל התהליך אותו עברנו באלול ובירח האיתנים, התהליך ששיאו הוא יום כיפור, מתחיל בניקוי עדין, עד שמגיעים לאור הגדול בראש השנה, האור הזה הוא המדד שלנו מול מה אנו בפועל ומה אנו צריכים להיות, גם מי שמרגיש טוב עם עצמו מביט במראה יודע את שעליו לתקן, ואכן מתחילים עשי"ת שבת שובה, והשיא הוא בכפרה ובטהרת יום כיפור. דא עקא, שהגם שביום כיפור התרנו להתפלל עם העבריינים עדיין האחדות

סבי, הרב משה צבי נריה זצ"ל, אמר שלאו"ם יש החלטות 242 ו-338 לנו יש 111, והוא מיד הסביר "אתה אחד ושמן אחד ומי כעמן ישראל גוי אחד בארץ" מול כל המכשולים, מול כל הנחשולים, זו האמת ואין בלתי אנחנו עם אחד

נפלא מתגלה כאן בכך שאין לוקחים ד' מינים מתוך דאגה לאותו אחד שהוא מחד גיסא רוצה לקים מצוות אבל הוא אינו בקי בהלכה, והוא עלול לטלטל ברה"ר, כמה יהודים ויהודיות יש כיום שהם עונים להגדרה הזו? ועוד שברוב המקומות יש עירוב? אבל אין זה משנה את ההלכה כי עלינו להפנים כמה אחריות יש לחז"ל שיהודי אחד לא יחטא, הלוואי ואחינו ואחיותינו היו יודעים איזה אהבת ישראל בוערת בלבם של חז"ל כדי שחלילה אחד לא יחטא, אבל בד בבד עם הדאגה לפרט

סוכות זו בחינה של בעלי תשובה, הדרך היחידה להגיע להגיע לאהבת הבורא היא על ידי אהבת עם ישראל, ככה כתב מרן השפת אמת בסוכות שנת תרל"ט, וממילא כרגיל מיד אחרי יום כיפור לוקחים את הד' מינים שמבטאים את כל חלקי העם ובהתאחדות הזו מגיעים לאהבת הבורא, ושמחה העצומה של חג הסוכות. אלא שהשנה אי אפשר לקחת ד' מינים, חז"ל חששו שמא יהודי שאינו בקי בהלכה יטלטל את הד' מינים בשבת ולכן ביטלו את המצווה לכולם אז איך אפשר

200 זוגות, ואתה עדיין לא שגריר?

‘שגרירים בלב’ מיזם שידוכים חברתי הבנוי על “חברים מחפשים לחברים”, באתר המשלב טכנולוגיות מתקדמות

פרסומות

בזכותך!
בשנה הבאה
החבר שלך
יופיע כאן

ישר כח לכל השגרירים שמאחורי התמונות ששידכו את חבריהם: המס' בסוגריים: כמות השידוכים

אוריאל ומנוחה לקס (7), דוד שמעוני (7), מאיר הראל (5), יעל אדלר (4), ספיר וקסלר (4), אביטל רוט (4), שיר סאפר (4), שיר יהודה (3), שלומי נהרי (3), שיר יוהרה (3), שלוי ואוריאל גולדשטיין (3), מנחם שיינטופ (3), רותם רסלר (3), אפרת שרעבי (3), אלינור מלכן (3), רחלי ניניו (3), איתמר קליין (3), יוני שוורץ (3), אליה קצובר (3), סליה ריס (2), אתיה לקס (2), שולמית וויסבורט (2), שיר פורת (2), יוני גייגר (2), רגנה בלעיש (2), גיא חדר (2), צבי ורבקה סילבר (2), שיר בן עמארה (2), אתי סולימני (2), מירי ברוכים (2), איתאל ומוריה מור-יוסף (2), עורד ברעם (2), לבנת שטרן (2), יצחק בריג (2), ינון שחר (2), שירה ואיתאל אברהם (2), אביגיל הורביץ (2), ברוך בן דוד (2), שלמה ומיכל סלע (2), מרים רונן (2), גיא גורגי (2), הרב יגאל פסו (2), אסתר חוות (2), רעות בן נאים (2), לבנה בנאי (לוי) (2), אודליה ויותם בואנו (2), הרב יוסף צבי רימון (2), משה ירגן (2), יפעת אדלר (2), נחשון לוי (2), עדי כהן (2), שירה כהן ריכטר (2), יוני כץ (2), מיכל פייבלוביץ (2), תהילה יהודאי (2), נועה מזוז (2), רמי טרייסטמן (2), ניסן חלילי (2), משה רגנה וייס (2), אהוד חנונה (2), נתן ומרים כהן (2), חנה נויבאר (2), שיר דגן (2), אפרים יניר (2), ליאור ומעיין ברדה (2), איילת השחר גולי-פרץ, תהילה באבאייב, מיכל ישראלשוילי, איילת מוסקוביץ, ישי ואודליה כהן, ברכה שורץ, סיון חכריה מרכוס, יובל מנטש, ליבת ליפקין, איווה שגב, דביר ועינת שריר, אסתר גרשון, רות קמר, הדסה ביטי, רחלי הרמן, נוי הלל (נסימפור), הודיה בן שושן, אהרן שטרן, שירה גבאי, ענבל אבן דגאן, דוד פינחס קסל, משה קושנר, טל משה, איל אברהם סאפר, הראל זוסמן, רות כץ, נור כהן, ליאורה משיח, עמירם אלימלך, מנחם שגב, דוד ווהר מרום, סיגלית חסיד, הדס מרגוליס, שי ורינה יצחקי, אמונה קנדל, מוריה תייר, מירב רנד, עדן תובל אנקרי, אוריה אמיתי, צופיה בראל, אור גלבר, חיה טובה ברעם, מתנאל סימן טוב, נועם עזרן, חנה אליאסאי, הילה ששר, אביה שטמלר, חוה כהן, בניה צוקרמן, אור עופר, יוסף ווהר לוגסי, היכל דוידוביץ, מלכה (מלינדה) קפלן, סלאי שלום שוקר, אביה שלמוב, אביגיל סופר, רות טרבלסי, עידית מועלם, בן ברודר, הילה שושן, שרה כצנלסון, הדס שטרן, אחיקם וליבנת קשת, מיכל הולשטיין, חיה שלומית סגון, נעמה עוזרי אודס, אורי טל, רוחמה ווגל, שבות כהן, בועז פסטליך, תמר ויצחק ליכטמן, אביה שראוב, ימית רוז, מיכל אלטמן, יונית קופלוביץ, ליאת כהן, דעאל כהן, רעות דהאן, אהרן ואריאלה ליפשיץ, לורה מאיור, שרה אורנשטיין, יהונתן לואיס, לילך ועדיאל פרץ, נתנאל דהן, מור סינאוני, מלאכי אנגיל, שירה ואן דייק, ידידיה סטופלר, הרב ברוכים, הלל חזן, אילה אריאל, חלי דותן, ינון ומוריה לוי, מתנאל לטנר, אליהו אברהם, נוגה ורד, נריה גרנות, נועה מנצור, שירה אביטן, מאיר פרידמן, דוריה נוימן, שושנה קוטלר, שמואל ורחל בלנק-ויסמן, יקיר ושושנה קבלו, אורטל גרינברגר, מיכל ושלומי עזרא, עומר שרעבי, אפרת לופו, בתאל טרספולסקי, עירית פרסוף, רותי ארמה, גילי חיים, לירון הרשקוביץ, אורי שרעבי, רבקה בן חמו, שירן סרור, שיראל בן חיים, אביחי כדורי, עובדיה כוכבי, אוריאל ושני ברוש, דפנה ולך, יעל דינר, שני מורגנשטרן, רחל ויסרונן, דוד וברית בן יוסף, רשל זעפרן, אפרת הולצר, אושרת רגב כהן, אליה ווהר, אביעד ועדן בראונשטיין, חן למל, שובל גהסי, ישראל מאיר והודיה גיטל, אלישיב ורוחמה גורסר, נעמה בן חיים, דביר ואפרת כהן, מוריה גודינגר, דוד גושן, דוד וקסמן, יובל ואודיה ימיני, ליאור צברי, שרית שביט, אדיר יצחק פור, אביה בן שלמה, רחלי ועקיבא וולך, אסתר ונעם רטיג, עדן שטר, אילה בוקריס, דובי וחנה וינברג, שושנה ברקוביץ, נועם מימון, יוכי סימן טוב, בשמת ברי, איילה גורן, אלעד וולקן, אורלי שוורץ, אביה בן שושן ארנסט, מרדכי זורגרי, אורית מירא, אילת חיים אורי קוטלר, תמר גרסיאל, שולמית דיין וולמן, שמואל והודיה לורי-זומר, דניאל מזרחי, אילנה דוד, נועה צוקרמן, מרים הראל, רותם דהן, רוני מונסה, מרים וקסמן, טל ארליך, מתן שוורץ, רחל ליבוביץ, איתמר בראון, בניה נצח מורג, טל עמידה, מירב עדי, אפרת אלעזני, אבישי זריהן, טוהר חסיד, נתנאל כהן, יניית אסרף, רוני מאיר, חגי אנגלמן, דפנה היימן, שיר מימון, ציפי חורי, תאנה ארנובסקי

להצטרפות: 054-3232187 www.shagririm.org.il

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

תסיר חרפה מעיר

אז איך היה ביום כיפור תשפ"ד בקהילת 'ראש יהודי' בתל אביב?

ה"מחיצה" בכיכר דיזנגוף לפני ההתפרעויות. מתוך עמוד הפייסבוק של צפנת נורדמן

שאדם דש בעקביו. הערה פה, קללה שם. זה הפך למקובל.

5 וחשוב לי להדגיש שוב: האם אין אנשים טובים בתל אביב? ברור שיש. רובם המוחלט. אבל איפה האנשים הטובים האלה, למה לא שומעים אותם יותר? המשפט הנפוץ ביותר שדתיים, מכל הגוונים, שומעים בשנה האחרונה בתל אביב: "תעופו מפה! תצאו מהעיר שלנו. אתם לא שייכים לכאן". אני משתגע מהמשפט הזה. העיר של סבתא שלכם? אני לא מצליח לדמיין את עצמי אומר את זה למישהו בירושלים. או שומע את זה ממישהו בירושלים. ויש פה אנשים מאוד שונים. אבל זה מה שיפה ומעניין בירושלים. תל אביב היא העיר היחידה בארץ, אולי בעולם, שבשביל להיבחר לעמוד בראשה אתה צריך להישמר מכל משמר מלגנות אלימות נגד זרים מסוג מאוד מסוים. והלוואי שזה היה נעצר באיגיוני. בסיפור הנורא של ראש יהודי השבוע, המתמודדים על תפקיד ראש העיר התחרו ביניהם מי מגנה במילים יותר חריפות את ה...קורבן. אני אומר לכם, זה שפל שספק אם הגיעו אליו בבחירות המוניציפליות לראשות עיריית סדום.

6 טוב, נחזור ליום כיפור בתל אביב. אני בורח מזה כל הזמן. כותב דעות במקום לכתוב חוויות. נכון, מודה באשמה. קשה לי לחזור לרגעים ההם. תבינו, אתם ראייתם סרטונים קשים בוצאפ, אני הייתי בתוך האירוע. זה שונה. לא הכול עובר דרך הצילום. לא האווירה הקדושה עם רדת יום הכיפורים על תל אביב. כן, דווקא שם זה מורגש אפילו יותר מאשר במקומות אחרים. העיר ללא הפסקה עוצרת פתאום. וקשה להעביר דרך סרטון ווצאפ את התכונה באוויר: מאות הכיסאות הלבנים, אלפי המחזורים שאנשי ונשות קהילת 'ראש יהודי' סידרו במשך שעות בשמש. הכול עם כל כך הרבה מחשבה ואכפתיות. עם כל כך הרבה תפילות. תפילות על התפילה. רק

אני די מנסה להדחיק. תראו, ידעתי שזה יהיה קצת יותר מאתגר השנה. היו דיונים איך בדיוק לעשות את זה השנה כדי שהכול יעבור בשלום. אבל ככה? מי חלם? גם לא בסיוט הכי גרוע

שהפעם הראשונה שהתחילו להידלק אצלי נורות אדומות הייתה כשהגיעו התגובות מתושבים דתיים בתל אביב ברוח "מה, אתה בא? איזה אומץ. כל הכבוד". משהו בטון שלהם הזכיר לי את מה ששמעתי מפיהם של תושבי לוד היהודים כשבאנו לשבת חזיון בזמן מהומות 'שומר החומות'.

כשהגעתי לשטח כבר היה אפשר להרגיש את זה חזק באוויר. תל אביב היא העיר היחידה בארץ שההתנפלות בה על מי שלא חושב כמוך - סליחה, שלא נראה כמוך! - הפכה למקובלת. לא כולם ככה, כמוכן. רובם לא. אבל מאז שהחלה המחאה הזאת, בהובלת התקשורת מלבית השנאה, לא פגשתי כמעט חובש כיפה בתל אביב, ובעיקר לא עוטת מטפחת בתל אביב, שלא ספגו נאצות. אני לא מגזים. לא מזמן ישבתי בשולחן עם חברות דוסים תל-אביבים, וכל אחד סיפר על חוויותיו. זה נורא, ובעיקר נורא שלא שמענו על כך. אל תטעו: לרשתות מגיעים בעיקר אירועים שצולמו (וגם הם כמעט לא מדווחים בתקשורת) או אירועים שהסתבכו, אבל אני מדבר על אירועים קטנים יותר, ובמובן מסוים הם מזעזעים יותר. מה שנקרא, אנטישמיות

1 נתחיל מהחדשות המפחידות. מה יהיה בשנה הבאה בכיכר דיזנגוף? אז ככה: לא מן הנמנע שביום הכיפורים תשפ"ה הכול יתנהל כשורה. אף אחד לא יתעניין במחיצות, והתפילה ההמונית המקסימה והמרגשת תחזור לכיכר, כנראה שאפילו עם יותר מתפללים. נו, מצוין, אז למה אלה חדשות מפחידות? כי הסיבה שהתפילה תתקיים כרגיל היא לא בגלל שתל אביב תהפוך פתאום לסובלנית או מכילה יותר, אלא פשוט בגלל שהטרנד יתחלף במשהו אחר. סערת מחיצות? זה כאילו הכי 2023. פאסה.

2 על מה יהיה המאבק הבא? אנא אערף. קשה לי לחזות מראש ערכי-טרנד שיסחפו את לב ההמון. הרי רק לפני שנה אותו מניין, באותו מקום, של אותו ארגון, עם אותן מחיצות, היה שיא הקונצנזוס. 2,500 מתפללים. רובם המוחלט חילונים. כמו עיניי ראיית. מי חלם אז שדווקא המניין הזה, עם אלפי נשים, גברים וכלבים שמתפללים ביחד באחדות נפלאה, ייהפך לשדה קרב. אבל אז מישוהו בארגונים הפרוגרסיביים החליט שהשנה נלחמים ב"מחיצות במרחב הציבורי". קריאת הקרב ניתנה - וההמון נהה אחריה. והעירייה נהתה אחרי ההמון. אז אמנם, המארגנים השיגו חוות דעת משפטית שמותר לנפנף בכמה דגלים, וגם תיאמו זאת עם המשטרה, אבל הקיצוניים הבינו את הרוח הגבית שהם מקבלים מהתקשורת ומהפוליטיקאים, ולקחו את זה צעד אחד קדימה - למעשי בריונות נגד המתפללים. טוב, הם רגילים לזה. בשנה האחרונה הרי הם שולטים ברחוב. כי הנה כזמבורה ביד המפגין, ברצותו חוסם וברצותו ממוגג (סליחה שזה לא בדיוק חרוץ, אבל הבנתם את הרעיון).

נו, אז מה יהיה בשנה הבאה? מה יהיה הטרנד של 2024? נגד מי יסיתו אז את ההמון? המממ... עדיין מוקדם להעריך. אולי הסיפור יהיה השופר? האמת, עכשיו כשאני חושב על זה, איך אפשר לתקוע בשופר בכיכר המרכזית של עיר הומנית כמו תל אביב? זאת התעללות בבעלי חיים. הדרת איילים. אז העירייה תאסור. ואז ההמון יתנגד ויצעק "בושה! בושה! בושה!" על מי שיעז לתקוע בשופר במרחב הציבורי.

3 יופי. גיחצי. הדרת איילים. למה, ידידיה, אתה מזלזל בערכים של אחרים? כן, לא רק לך, גם לחילונים יש את הערכים שלהם. תכבד. ובכן, אני חושב שלציבור החילוני יש הרבה ערכים. ובוודאי שיש בו הרבה אנשים טובים וערכיים שאפשר ללמוד מהם הרבה. מיותר אפילו לומר את זה. ואני מכבד אותם על כך. אבל כן, אני מודה, קשה לי להתייחס בריניות לקבוצת אנשים שמוכנים למות על קידוש ערכים אופנתיים שלא היו כאן לפני שנה, או שנתיים, או חמש שנים, ופתאום צצו וכולנו צריכים לאמץ אותם על מלא. ואגב, קל לזהות אותם, את הערכים היחסית-חדשים האלה. רובם נגמרים בצמד המילים החדש-יחסית גם הוא: "במרחב הציבורי".

4 אנחנו כבר בעומק הטור ועוד לא כתבתי על מה שעבר עליי באופן אישי בתל אביב. האמת? אני די מנסה להדחיק. תראו, ידעתי שזה יהיה קצת יותר מאתגר השנה. היו דיונים איך בדיוק לעשות את זה השנה כדי שהכול יעבור בשלום. אבל ככה? מי חלם? גם לא בסיוט הכי גרוע. האמת

כשרוצים אותר יותר שומרים עליו יותר

מחכים לכם בסניפים!

דיסקונט
רוצים אותך יותר

דיסקונט מאחל ללקוחותיו
ולכל בית ישראל חג סוכות שמח

תקיעת שופר בסמוך לבית הכנסת של ראש יהודי

שיבואו. שיתחברו. והקהל אכן התחיל להגיע. ראשונות היו נשים מבוגרות שאין להן כוח לטרוח ללכת לבית הכנסת. הן ירדו לכיכר עם הפיליפיות שלהן. ואז משפחות. עולים חדשים. הרבה עולים חדשים. סטודנטים. ילדים באופניים. ועוד דבר שקשה להעביר דרך הווצאפ: הזיכרונות המרגשים מהתפילה כאן, במקום הזה בדיוק, בשנה שעברה. זיכרונות שיוצרים ציפייה גדולה, מיום כיפורים שעבר ליום הכיפורים הבא עלינו ועל תל אביב לטובה. עוד מעט הרב אסף טבצ'ניק, רב הקהילה המאיר, האישי בעל פרוץ ימים כיפור כל השנה, אמור לעלות על הבימה ולפתוח את היום הקדוש עם הפסוק "אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה". אבל איזה אור ואיזה צדיק. יחד עם המאות שנוהרים לתפילה, האספסוף מתחיל להגיע. למעשה הנגלה הראשונה כבר הייתה שם לפני המתפללים. אבל מצטרפים עוד ועוד. סוגי האנשים שמהם מורכב הקומץ האלים הזה הם עניין למאמר בפני עצמו, ובעיקר למחקר פסיכולוגי. יש שם תרבות מעניינת של גילים, סגנונות ושריטות, אבל בגדול כולם קופצים לי מאז יום כיפור מול העיניים בכל בוקר בברכות השחר: עזי פנים, עזות פנים, אדם רע, שכן רע, פגע רע...

7 מה, אתה קורא להם "פגע רע"? לא. רק הבאתי פה תפילה שמוזכרת לי אותם. למעשה אני קורא להם בתואר הרבה יותר חמור: בריונים שבכוח הזרוע זרקו יהודים מתפילת יום כיפור בגלל איזה מאבק אופנתי מקושקש שלא היה כאן בשנה שעברה ולא יהיה בשנה הבאה. ואז, כשהם הצליחו במשימה, הם גם מחאו כפיים באושר. יופי. הכיכר נקייה מיהודים. כלומר, מיהדות (אגב, היא לא נותרה נקייה, כי במקום נשארה קבוצה ספונטנית שלא קשורה ל'ראש יהודי' שהחליטה להתפלל, בלי מחיצה ובלי דגלים, וחטפה גם היא צעקות ונאצות).

8

ועוד דבר שלא יוצא לי מהראש, המפגש המחודש של המתפללים בכניסה לבית הכנסת ברחוב בר כוכבא. הלכנו לשם בראש יהודי מורכן, כשעזי הפנים עוד מקללים אותנו תוך כדי הנסיגה באמירות שאני מנסה לשכוח. ושם היו הדמעות וההתפרקות. תראו, דמעות בבית הכנסת בליל יום כיפור הן לא מחזה נדיר. אבל לא דמעות כאלה. בעיקר בכו תל אביבים המומים וכואבים, וגם הבנות הצעירות שטרחו כל היום על הכנת הכיכר. למחרת, לפני תפילת נעילה, יפנה אליהן הרב אסף בדרשתו ויגיד שעם כל הכאב על התפילה שלא הייתה, הקב"ה סופר בבית גזויו כל מחזור, כל כיסא של כתר, כל פלייר מושקע עם דברי הסבר לתפילה שהן שמו באהבה בשביל עוד יהודי שיבוא לתפילה היחידה הזאת בשנה.

אגב, או לא אגב: הרב אסף טבצ'ניק קם שעות ספורות לפני כל נדרי מהשבעה על אביו שנפטר בטרם עת. למעשה, הוא היה בעיצומו של האבל. החג פשוט מפסיק אותו. הוא הגיע היישר אל המתקפה הברייונית בכיכר, ומשם, בלי לנשום ולעכל באופן אישי את הטראומה, אל בית הכנסת ואל מאות אנשים שפופים, שאותם הוא היה צריך לעודד. כי מה לעשות, עם כל השבר הגדול ובעיקר תחושת הלכלוך ביום הטהור בשנה (אין היתר מיוחד לטבול במקווה ביום כיפור אחרי מה שעברנו?) יש

המשפט הנפוץ ביותר שדתיים, מכל הגוונים, שומעים בשנה האחרונה בתל אביב: "תעופו מפה! תצאו מהעיר שלנו. אתם לא שייכים לכאן". אני משתגע מהמשפט הזה. העיר של סבתא שלכם?

יום שלם של תפילות שצריך להמשיך. כלומר להתחיל. משפט אחד אני לוקח איתי מכל הדיבורים המרוממים שלו במהלך היום: "קשה לי להתרכז בתפילה, בטח גם לכם. שאלו פעם את הרבי מקוצק: מה הדבר הכי חשוב בעולם? הוא ענה: מה שאני עושה עכשיו! אז חברים, עם כל הכאב הגדול, עכשיו אנחנו בתפילת יום כיפור. זה הדבר הכי חשוב בעולם. זאת המשימה שלנו כרגע, בתוך כל הסערה. בואו נעשה אותה הכי טוב שאנחנו יכולים".

9 ויש עוד דבר אחד שאני לוקח איתי מהתפילות בבית הכנסת של 'ראש יהודי' ביום הכיפורים הזה. ה"ויאתנו כול לעובדך" של תפילת מוסף. המוני חזנים ובעלי תפילה אמרו את הפיוט הזה באין־ספור בתי כנסיות בעולם היהודי, אבל לא כמו שאמר אותו בעל התפילה שלנו, ישראל זעירא, מנכ"ל 'ראש יהודי': "ויאתנו (ויבואו) כול לעובדך, ויברכו שם כבודך ... ויהללוך כל אפסי ארץ... ויטו שכם אחד לעובדך ... וילמדו תועים בינה ... וישמעו רחוקים ויבואו, וייתנו

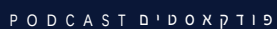
לך כתר מלוכה".
ואז הריקוד של כל המתפללים במשך דקות ארוכות בנוסח קרליבך: "וייתנו לך, וייתנו לך, וייתנו לך, כתר מלוכה!".

10 ושוב שקיעה. ותפילת נעילה בהשתתפות כאלף איש שבאו לבית הכנסת, שעלה על גדותיו עד לרחוב הסמוך. ואבינו מלכנו. וה' הוא האלוקים. ותקיעות שופר. וצעקות של פגעים רעים שבאו מכיכר דיינוג'ור לרחבה שלפני בית הכנסת כדי להפריע ולחלל גם את הרגע הזה. לשנה הבאה בתל אביב השפויה.

שם, בפתח בית הכנסת, עברתי באופן אישי חוויה קשה, במפגש עם אחד מחבר'ה האלה, שאולי עוד אספר פעם. אבל האמת? החוויה הכי קשה הייתה לפתוח את הסלולרי במוצאי היום, בציפייה לקרוא גיוויים מקיר לקיר, חיבוק מקצה לקצה למאות התל-אביבים שנפגעו. הרי איזה יהודי בעולם, לא רק בארץ, יכול להישאר אדיש למה שחוויו ביום הכיפורים הזה?

איזה יהודי? איך לפיד. הוא עמד בפתח ביתו בחולצת יום כיפור לבנה ואמר את הדברים הבאים: "הגיעו הנה מבחוץ גרעינים משיחיים וגזענים שמנסים לכפות עלינו את הגרסה שלהם ליהדות. אנחנו לא זקוקים מאף אחד להוראות ההפעלה איך להיות יהודים. חבל שהם הפכו גם את היום הקדוש והנפלא הזה לעוד יום של מריבה ישראלית."

אני מקווה שגם תפילות אחרי נעילת השערים מתקבלות. כי כשראיתי את התגובה הזאת נשאתי את עיני לשמיים ונשאתי תפילה: הלוואי, ריבונו של עולם, שעד יום הכיפורים הבא, עוד ועוד משפחות "משיחיות", ממש כמוכם שקוראים עכשיו את הטור הזה, יבואו לגור בתל אביב. וישמעו רחוקים ויבואו "מבחוץ". אמנ. ●

בשבוע

"עשינו מהפך אמיתי בבנימין בחמש השנים האחרונות"
ישראל גנץ מתוך זווית אישית מבית בשבע הסתתים

שטראוס שמחה להציג עולם חדש של מתכוני פרווה נפלאים ממותגים אהובים שהופכים כל קינוח לחגיגה של טעמים.

טראפס קראנקי למביני עניין

זמן הכנה: שעה ורבע (כולל זמן הקירור) רמת קושי: קל כמות מנות: 2 תבניות אינגליש קייק

מצרכים:

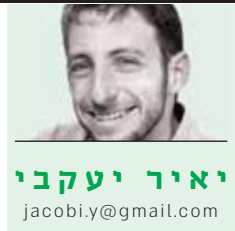
- 2 חבילות (200 גרם) שוקולד פרה מריר עלית
- 3 כפות גדושות חמאת בוטנים
- כף שמן יד מרדכי
- 2 כפות דבש טבעי יד מרדכי
- 2 חבילות (100 גרם) תפוצ'יפס בטעם טבעי

אופן ההכנה:

1. מניחים בקערה שוקולד מריר וחמאת בוטנים וממיסים במיקרוגל בפעימות של 30 שניות.
 2. מוסיפים את השמן והדבש ומערבבים עד לקבלת תערובת אחידה.
 3. מפוררים את התפוצ'יפס לתוך השוקולד המומס ומערבבים היטב עד לאיחוד. חשוב שכל התפוצ'יפס יהיה מצופה בשוקולד.
 4. מעבירים את הבלילה לתבניות אינגליש קייק, משטחים מעט ומניחים במקרר למשך שעה.
 5. מוציאים מקירור ופורסים לאצבעות או לריבועים.
 6. שומרים במקרר או במקפיא בקופסה אטומה.
- הטיפ שלי:** 1. בחורף אפשר לשמור מחוץ למקרר בטמפרטורת החדר עד שבוע.
2. אפשר להמיר את חמאת הבוטנים בטחינה גולמית.

אהבתם? כנסו לירגע מתוקי וגלו עוד קינוחי פרווה מפתיעים ממוצרי שטראוס
www.regamatok-elite.co.il

האושפיות

יוחנן: טוב חברים, התכנסנו כאן תודות לגדליה שהביא את הרעיון המצוין הזה של אושפיזין. בוא ספר קצת גדליה מאיפה זה הגיע.

גדליה: תודה יוחנן, אז ככה. אתם יודעים, מאז שהתחלנו לקיים את חגי ישראל אנחנו מנסים לחשוב על דרכים להעניף אותם קדימה. לגבי סוכות חשבתי שאולי בכל יום נביא אורח אחר לסוכה וזה ידחוף את החג הזה מבחינה מיתוגית.

יוחנן: באמת זה אחלה רעיון, אני מאוד אהבתי. לכן התכנסנו כאן כדי לבחור מי יהיו שבעת האושפיזין. קדימה גדליה, תגיד מה חשבת.

גדליה: אוקיי, אז נראה לי שאפשר להסכים שאברהם יצחק ויעקב זה אובייס.

יוחנן: בוודאי.

עמרם: בטח.

גדליה: מצוין.

דרורה: מה לגבי שרה?

יוחנן: סליחה?

דרורה: מה לגבי שרה אמנו?

יוחנן: נהדרת, מה השאלה.

גדליה: מצוינת אפילו.

עמרם: אמא של יצחק.

דרורה: לאושפיזין. למה שהיא לא תהיה אחת מהאושפיזין?

יוחנן: נו, מה נראה לך אברהם לא יביא איתו את שרה?

דרורה בחיך, תחשבי בהיגיון.

דרורה: אז אולי ששרה תהיה האושפיזין והיא תביא איתה את אברהם.

יוחנן: היינו מאוד רוצים.

גדליה: מאוד.

יוחנן: אבל זה לפי סדר אלפביתי, דרורה.

גדליה: אין מה לעשות, זה לפי סדר אלפביתי.

יוחנן: אברהם לפני שרה, יצחק לפני רבקה, יעקב לפני לאה ורחל.

גדליה: אלפביתי.

יוחנן: ככה יצא, ידינו קשורות.

גדליה: טוב, אז חזרה לאיפה שהיינו. יש לנו שלושה אושפיזין, מה הלאה?

יוחנן: משה רבנו.

גדליה: מצוין.

עמרם: פגז.

גדליה: אהרן?

עמרם: בטח.

יוחנן: רשמתי.

גדליה: מצוין.

דרורה: מרים.

גדליה: מרים?

דרורה: מרים.

יוחנן: מרים רעיון מעולה, אבל זה כבר שלוש מאותה משפחה, זה לא נעים.

דרורה: אבל יוחנן, אמרנו שזה אלפביתי! מרים לפני משה.

יוחנן: מושה זה עם וי"ו.

גדליה: זה חולם מלא, דרורה.

דרורה: לא זה לא אמיתי.

יוחנן: יפה! אז יש לנו כבר חמישה, מה עוד?

עמרם: חושים בן דן.

יוחנן: מה?

עמרם: תפתחו את הראש חברה, אל תלכו על האובייס, חושים בן דן.

גדליה: ומה הקטע שלו?

עמרם: למה מה הקטע שלך גדליה?

יוחנן: אה, חברים. בבקשה אל תביאו את המשקעים שלכם לפה עכשיו. עמרם, למה חושים בן דן?

עמרם: הוא הרג את עשיו!

יוחנן: זה מאוד יפה עמרם, אבל אני לא יודע אם זה מספיק.

דרורה: יהודית הרגה את סיסרא.

גדליה:

עמרם:

יוחנן: אוקיי, אני רושם חושים בן דן.

גדליה: יאללה, נשאר עוד מקום אחד.

דרורה: מה לגבי בנות צלופחד?

יוחנן: או! רעיון מצוין!

דרורה: תודה לאיל.

יוחנן: צלופחד! אני רושם.

גדליה: קצת לא שגרתי אבל זה דווקא מעניין, כל הכבוד דרורה.

דרורה: אני התכוונתי לבנות צלופחד!

עמרם: נכון, הוא הביא המון בנות, זה גם יפה, מגיע לו אושפיזין.

דרורה: שהבנות יהיו האושפיזין! צלופחד חילל שבת, הוא היה המקושש!

יוחנן: דרורה, אני לא יכול שלא להרגיש שאת הגעת לפגישה הזאת עם אג'נדה.

דרורה: מה אתה אומר...

גדליה: אבל את צריכה לשפוט לגופו של אדם, לא מכניסים מיישור לאושפיזין בגלל מגדר, צריך שהמועמד יהיה מתאים.

יוחנן: ומחויב במצוות שהזמן גרמן.

דרורה: אפשר אישה אחת להכניס???

יוחנן: ברור שאפשר, אבל לצערי אין מקום אחרי שהכנסנו את חושים וצלופחד.

דרורה: אז תוציאו את צלופחד.

גדליה: דרורה, אי אפשר ככה. רגע אחד את אומרת להכניס צלופחד, שנייה אחרי זה להוציא, שיגעת את המוח.

דרורה: להוציא את צלופחד, להכניס את חנה.

יוחנן: מי זו חנה?

דרורה: אם שמואל.

גדליה: שלמה?

דרורה: שמואל.

גדליה: וואלה, שלמה זה אחלה.

יוחנן: ודוד!

גדליה: אני רושם!

עמרם: אבל מה עם חושים?

דרורה: וחנה!

יוחנן: הנה את רואה דרורה, פסלנו גם את חושים וגם את חנה, שלא תגידי זה קטע של שוביניזם.

דרורה: אז שבעת האושפיזין הם גברים.

יוחנן: ככה יצא, מה נעשה, זה קרה אורגני.

גדליה: אורגני לגמרי.

דרורה: טוב, אז להגדה של פסח אני עושה משהו אחר ונכניס שם את הנשים.

יוחנן: בשמחה רבה, על מה חשבת?

דרורה: ארבע הבנות!

יוחנן: הממממ... נדבר על זה. ●

ללא לשכוח להתנות לפני הפרידה מהסוכה
אתם מתכוונים להמשיך לאכול בסוכה גם
אחרי הפרידה מהסוכה, אחרת לא תוכלו
לאכול בסוכה אחרי סוכות, ננוח בשבט

כשיבוא משיח עתידין כל המוצדין
ליבטל, וזו הסיבה שאני מחכה
עד הרגע האחרון לבנות סוכה
למקרה שלתי עולאת

אלתי כתבה לי להביא בז'ליקום, אבל
כשהצטי הביתה היא אמרה שהיא
התכוונה לתבלין ולא לעלים,
אז אמרתי לה שהיא
הייתה צריכה לכתוב
את זה בפתק, אבל
היא לא הצליחה
לרבוין מה אני אומר
כי בדיוק לעסתי פתק

שלום, מתקשרים מהאזון. בוא לקחת את
הילד שלך, יש לו הפרשות מהעיניים
- קוראים לזה דמעות, נשמה, זה נורמלי
- לא, זו דלקת. העיניים שלו אדומות
- אדומות מכל הבכי הזה. מה אתם
מחוללים להם שם?
- יודע מה, אם אנחנו גורמים לו לבכות אז
אולי כדאי שתבוא לקחת את שטיא מפה
- שטיא? הבן שלי זה אלעד
- אופס, התקשרנו
להורה הלל נכון.
סליחה, אני מתקשרת
עכשיו לאבא שלי
- זריז, שלא ידביק
את הבן שלי.
דמעות עלק

ישוב שהוא קדם כל בית!

יהונתן כהן
סטודנט לקדם
רפואה ומאבטח

רועי כהן
בן חודשיים

רותם כהן
בת 2

רננה כהן
דוקטורנטית
ומתרגלת במתמטיקה

יצחק כהן
בן 5

אחיה כהן
בן 3 וחצי

גם משפחת כהן בחרה להתיישב
בפרויקט קדם ביישוב 'אבני חפץ'

ל-10 דירות בלבד
20%
בחתימת החוזה
והיתרה באכלוס
החל מ-**1,490,000 ש"ח**
בלבד!

מחפשים בית במיקום מעולה עם אנשים טובים?
אתם מוזמנים להצטרף ל'קדם' ביישוב 'אבני חפץ'.
סיפור ההצלחה של השומרון!

רבע שעה בלבד
מכביש 6

מערכת חינוך
מעולה

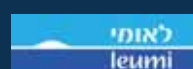

בית במחיר שפוי
במרכז הארץ

הריזהב

שלב ד'
הבנייה
בעיצומה

הפרויקט בליווי
בנקאי של בנק לאומי

לפרטים נוספים, צרו קשר:
076-5992850
חפשו בגוגל: קדם הרי זהב

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

חיתול בשק

להחליף לילד זה קל, לסגור לו את הבגד זה יותר קשה. אבל הקושי הכי גדול הוא מה עושים עם החיתול המשומש

לכן שקיות הניילון חולקו ביד רחבה בכל מקום, לכל דורש וללא תשלום. אבל מאז זרמו הרבה ניילונים בנחלי ישראל, והמדינה החליטה להטיל מס נבזי כדי לדלל את השקיות ואת הכסף שבידי הציבור. עם הקניות אנחנו עוד מסתדרים איכשהו. אבל איפה נטמין את החיתולים שהנכדים שלי, שיהיו בריאים, מייצרים אצלנו בקצב מסחרר, במיוחד עכשיו בתקופת החגים?

אז אני אוסף שקיות ניילון. לא בשבילי, אלא כדי להציל את העולם מכיליון ולהימנע מהרגע הנורא ההוא, שבו אתה מוצא את עצמך עם תינוק צורח על ידך וחיתול מסריח על ידך השנייה, וכדי למנוע קטסטרופה אקולוגית אתה שולח מישהו להביא מהר שקית קטנה שתספק הצלה גדולה, והוא הולך לחפש ומהחדר השני מבשר לך:

"אין".

"מה אין?"

"שקיות".

"איך זה יכול להיות?"

"מאיפה אני יודע? אין. להביא שקית רב פעמית?"

שוקו בשקית בלי השוקו

כן, זה בדיוק מה שהעולם צריך, שנארוז חיתול חד-פעמי ונהרוס שקית רב-פעמית רק בגלל שאיזה שוחר סביבה החליט שניילון מזהם את הסביבה יותר מהזיעה המלווה שניגרת ממני למול תינוק צורח על הספה, מצב חירום לחוץ, ואמירות יפות על איכות סביבה שהן רק מן הספה ולחוץ. כן, וגם משחקי מילים חסרי טעם וריח. בניגוד לחיתולים שיש להם המון ריח. לגבי הטעם, אין טעם לדבר על זה עכשיו.

כדי להימנע מהרגע המבעית של חיתול עדיין ושקית אין, אני אוסף שקיות. לא, לא מהסופר. לא רק שאני לא מתכוון לשלם למדינה עשר אגורות שלמות תמורת כל שקית, אני אפילו חושב שהמדינה צריכה לסבסד לי את השקיות האלה ביד רחבה ולהעניק לי פרס ישראל על מפעל חיים בתחום הטיפול בחומרים מסוכנים. אבל מכיוון שהמדינה מתעלמת וכהרגלה מבזבזת את הכסף על שטויות, פיתחתי שיטה מזהירה לאיסוף שקיות חנם אין כסף. כלומר גיליתי שהחוק מחייב את הסופרמרקטים לגבות מאיתנו בעיניים עשר אגורות על כל שקית, אבל אותו חוק לא חל על מרכולים קטנים, דוכני מזון, חנויות לחומרי בניין, מכשירי כתיבה, מכשירי חשמל, צעצועים, בגדים, מתנות, כלים חד-פעמיים ושקיות ניילון.

בחנויות האלה אתה יכול לקחת חנם כמה שקיות שאתה רק רוצה ולזהם את הסביבה כאוות נפשך, אבל אני לא מזהם את הסביבה אלא להפך, מציל אותה מאתם יודעים-מה. כשאני קונה פלאפל, אני מבקש מהמוכר ההמום לארוז לי בנפרד את הפיתה, הכדורים, הסלט, החוממוס והצ'יפס, במאפיה אני לוקח שקיות ביד רחבה (שהבורקס לא יתקלקל בדרך), במכולת אני קונה רק שוקו בשקית, בלי השוקו, ובלי לשלם על השקית.

תגידו שזה מזהם את הסביבה, שהניילון הוא אויב האנושות מספר אחת, תגידו מה שאתם רוצים. ממילא אבירי איכות הסביבה מטיפים שאויב הסביבה הגדול ביותר הוא הבאת ילדים לעולם, ואני בהחלט לא מתכוון להתחשב בדעתם למרות שילדים הם באמת יצרנים מצטיינים של אתם יודעים-מה. בגלל זה צריך שקיות. וילדים. המון המון ילדים.

בקיצור, גם בחג הסוכות הזה אני מתכוון להמשיך לאגור שקיות ולעטוף בהן חיתולים, ואם ירד גשם אז גם את החשמל בסוכה. ואז לאסוף את השקיות, לאסוף את החיתולים, לאסוף את המגבונים, ולקחת הכול לאתר פסולת רדיואקטיבי.

אולי בגלל זה קוראים לסוכות חג האסיף. ●

ששוחרי הסביבה ושקיות הניילון יספרו לי איך הם מחליפים חיתול. אילוסטרציה

כשהילדים שלי היו קטנים, המדינה

הבינה את חשיבות הנושא, לכן

שקיות הניילון חולקו ביד רחבה.

אבל מאז זרמו הרבה ניילונים בנחלי

ישראל, והמדינה החליטה להטיל

מס נבזי כדי לדלל את השקיות.

עם הקניות אנחנו עוד מסתדרים,

אבל איפה נטמין את החיתולים

שהנכדים שלי מייצרים אצלנו

בקצב מסחרר, במיוחד עכשיו

בתקופת החגים?

אומנם יום הכיפורים מאחורינו, ובכל זאת, את חטאי אני מזכיר היום:
אני אוסף שקיות.

כן, ניילון. כן, אלה שמזהמות את הסביבה. אני יודע שזה לא יפה, בטח בערב חג הסוכות שכולו לולב ולבלוב וחבור לטבע, אבל אני כבר לא יכול לשמור את זה יותר בבטן. אני אספן כפייתי של שקיות, וכן, אני בהחלט מתכוון להמשיך לאסוף אותן. למה? בגלל החיתולים.

כל מי שיש לו ילד קטן מכיר את זה. הילד יושב ומשחק בנחת על השטיח, כשלפתע המבוגרים מסביב מעקמים את אפיהם ומסתכלים זה על זה בחשד, אבל אף אחד לא אומר שום דבר כי ידוע שמי שעושה הבעות נושא בתוצאות, מי שיגיד "איף" יצטרך להחליף. ולא שיש לנו משהו נגד החלפת חיתולים, להפך, אנחנו אוהבים את הילדים שלנו ורוצים שהם יתהלכו בחיתולים נקיים. אנחנו פשוט מעדיפים שמישהו אחר ידאג לזה. אמא שלו, למשל. לכן גם אם הילד בוכה, גם אם הוא משדר אותות מצוקה, גם אם הידיים שלך נרדמות ואתה כבר לא יכול יותר להחזיק את האצבעות סגורות חזק חזק על האף, בשום פנים ואופן אל תסגיר את העובדה שאתה מריח. תן לאשתך להישבר ראשונה, לגשת אל הילד, ואז, רגע לפני שהיא תתעלף, היא תגיד לך: "מאמי, נכון שבא לך להחליף לו?". שזה, בעברית מדוברת - תחליף. כדי שאני לא אתחיל לחפש לך תחליף.

בעצם, החלפת חיתול היא עניין די פשוט. אתה ניגש אל התינוק, משכיב אותו על הספה, או על השטיח, פורס תחתיו חיתול חדש ומאובטח, פותח בבגד את עשרות כפתורי התיקתק, מסיר את החיתול המשומש, מנגב היטב עם מגבונים ומלביש אותו בחזרה. זאת אומרת אתה לא יכול להלביש אותו, כי בהן צדקן אין לך מושג איך סוגרים את התיקתקים האלה שיצרני הביגוד הזדוניים תופרים רק כדי להתנשא על אבות מוטרפים עם עצבים רופפים, כמוך. מעבר לך שאתה פשוט לא יכול לעשות שום דבר, פיזית - ביד אחת יש לך חיתול מהביל במיוחד, ביד השנייה מגבונים משומשים שהשימוש בהם אסור בתכלית האיסור על פי אמנת ז'נבה לענייני לוחמה כימיו-ביולוגית. ואילו הייתה לך עוד יד, היית מצמיד אותה לאפך המעונה. אבל מה לעשות, אפילו לך יש רק שתי ידיים.

קשר דייגים ויקינגי

עכשיו מה תעשה? אתה לא יכול להניח את החיתול בצד, כי הוא ימרח את כל הבית באתם יודעים-מה. אתה לא יכול לקום ולזרוק אותו לפח, כי בינתיים הילד עלול ללמוד את נפלאות חוק כוח המשיכה ולהתהפך מהספה אל קרקע המציאות הכואבת. להניח את הילד על השטיח אתה גם לא יכול כי, כזכור, הידיים שלך אוחזות בפצצה מתקתקת שיש לנטרל בתוך שניות, אחרת כדור הארץ יימצא בסכנה גדולה. וגם אם תצליח להשליך את החיתול הנגוע לפח, הוא עדיין יפיץ את ריחו המבושם, וכל מעבר אקראי ליד פח הרפש יסתיים במפח נפש.

הפתרון היחיד הוא שקית ניילון. עוד לפני שאתה ניגש למלאכת ההחלפה, אתה צריך לדאוג לערכה המכילה חיתול נקי, מגבונים רעננים, ושקית. גם תואר בהנדסת תיקתקים של בגדי תינוקות רצוי, אבל לא הכרחי. ואז אתה משכיב את הילדון, פורס את החיתול החדש, פותח את התיקתקים, מסיר את החיתול המשומש, מצרף אליו את המגבונים הצואים, קושר את השקית בקשר דייגים ויקינגי בריקיימא במיוחד וזורק אותה למדינת אויב, או תורם אותה לפלג חרדי קיצוני שמצטיין בארגון הפגנות. זהו. שקית אחת, וכל העולם מריח אחרת.

כשהילדים שלי היו קטנים, המדינה הבינה את חשיבות הנושא,

עיריית
פתח- תקווה

תקווה
מחשבה
למטרופולין

בס"ד

בעיר פתח תקווה וקבלת עול מלכות שמים

המעמד האדיר של קירוב וחיוזק לבבות

שמחת בית השואבה המרכזית בישראל

אי"ה ביום ראשון, א' דחול המועד סוכות
ט"ז תשרי תשפ"ד – 1.10.23

ב"אצטדיון המושבה – שלמה ביטוח"
רח' דרך שלמה שמלצר 12 פתח תקווה.
(תחנת רכבת ק.אריה)

בשעה 19.30 בדיוק

תפילת ערבית ברוב עם בשעה: 19.00

ישא דברים:

מרן אדמו"ר ממישקולץ
שליט"א

מנהיגה הרוחני של פתח תקווה
שיאציל מברכותיו על קהל הרבבות

דבר העיריה:

מר רמי גרינברג
ראש העיר פתח תקווה

מי שלא ראה שמחת בית השואבה בחצר הקודש מישקולץ לא ראה שמחה מימיו

את המעמד ינעו ענקי הזמר:

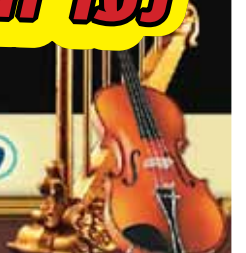
מדכי שפיירא ארה"ב
חיים ישראל
בערי וובר ארה"ב
מקהלת נגינה
נער הפלא
רפאל מלול
בנצי קלצקין

בליווי תזמורתו המורחבת של יוני אליאב

דרכי הגעה: הרכבת הקלה R3, עד למקום. רכבת ישראל.
כל קווי האוטובוסים המגיעים לתחנת הרכבת קרית אריה פתח תקווה.
לבאים עם רכבים פרטיים, חניון ענק צמוד לאצטדיון.

קול ברמה
המחלקה למוזיקה
7.000 ש"ח - 3.000 ש"ח

האירוע בפיקוח והכוונת בד"ץ מישקולץ

למרות הכול, סוכת שלום

הייאוש מהחרפת המחאות הביא אותי לבטל את השתתפותי במעגל השיח הקבוע, אבל ברגע האחרון נכנסתי לרכב וחזרתי עם מטען חדש של אופטימיות

ממש, חומות בטון. הפוליטיזציה של צה"ל, רמיסת השכול והסרבנות, האקדמיה שהפכה לעוד יותר כוחנית ומשתיקה ממה שהיא הייתה, וריסוק האמון במערכת הרפואית שהייתה אמורה להיות מחוץ לפוליטיקה, אבל קפצה פנימה לבוץ הטובעני. אחד אחד פורקו כל עמודי התווך של החברה שנבנתה פה יחד. וההירתמות הלא תיאמן של התקשורת, וההפגנות עם השלטים נוטפי השנאה. הבטתי בכל אלה בעצב ובתימהון.

השנה הזאת התרוצצתי רצוא ושוב. היו רגעי אופטימיות ורגעי ייאוש, נעתי בין התחושה שחייבים לדבר ולהקשיב ולראות את הטוב ולמצוא נקודות של שותפות, ובין הרצון לעזוב הכול ולהתחפר פנימה ולכתוב דברים נוקבים נגד המחאה (האמת? זה הכי קל) כי כמה אפשר. ולא פעם התחושה הייתה שיד מושטת לא פוגשת יד אחות. שצד אחד בלבד אומר "אחים אנחנו", והצד השני אומר "מי בכלל רוצה להיות אחיך", והוא צועק "דיקטטורה" אבל לא מאפשר לאנשים שלא אווזים בעמדותיו להתבטא בכנסים או להגיע לתל אביב, בירת הנאורות.

צריך עוד זמן

ובין כסה לעשור, סליחה על העיתוי הלא מתאים, קצת נשאבתי אל הייאוש והודעתי שלמפגש הזה לא אגיע. הסברתי למארגנים שאולי זה זמני, אבל כרגע אני לא רואה טעם, כי אם בהתחלה זו הייתה מחאה ממוקדת, עדיין כזו שאפשר לעשות איתה משהו, היא התנפצה להמוני מחאות קטנות, שדורשות להתיישר כאן ועכשיו ובכל תחומי החיים לפי המשנה הליברלית הסדורה, ובלי זה אין מה לדבר. ומול זה, חשבתי, מה כבר אפשר לעשות.

ומה עשיתי ברגע האחרון? נכנסתי לאוטו ונסעתי. כנראה שאני לא באמת יכולה אחרת (וגם המארגנים הפעילו לחץ מתון שפעל יופי). וקודם כול התרחב לי הלב ממפגש עם אנשים שכבר נהיו קצת חברים שלי, ואחר כך פשוט יושבתי והקשבתי. ושוב הבנתי שלמרות שאני חושבת שאני מבינה את הצד השני, יש לי עוד הרבה מה לשמוע. ושוב הייתי אוזן לכאב ולפחד ולכעס, וגיליתי שהיהדות מקבלת השנה יחסי ציבור רעים מאוד ויש כאלה שיצאו להפסקה מצום יום כיפור ומבית הכנסת בגלל המצב. וגם אני השמעתי, וסיפרתי על תחושת האין גבול למחאה הזאת, וביקשתי שלא יסתתרו מאחורי המשפט "אין הנהגה אחת למחאה, אנחנו לא אחראים על כלום". ושמעתי שיש הרבה הסתייגויות מצעדים שנעשו לאחרונה, ושוב ראיתי שיש קווים משיקים, ושיש עוד הרבה מה לחפש פה יחד. ובעיקר, בעיקר הבנו שאנחנו צריכים עוד זמן משותף כדי לשמוע ולהבין.

לא, העולם לא ישתנה בעקבות המפגש הזה, הבעיות לא יפתרו, אפילו לא הספקנו לדון בהן לעומק. אבל הלב שוב התרכך, והאמנתי לעצמי בחזרה שיש סיבה לאופטימיות. והלכתי להביט בארבעת המינים, שמחזיקים כל אחד משהו בשביל הכלל. אם להביט למציאות בעיניים, כנראה שהשנה הבאה גם לא תהיה קלה, אולי אפילו קשה יותר מזו שחלפה, וההתעקשות על היחד עלולה להיות יותר מאתגרת. אבל אנחנו לא יכולים להישאר ברמת הסיסמאות. כדי לפעול לפי ערך שמאמינים בו, דרושה עבודה ונשיכת שפתיים והתגברות על כעס אמיתי ומנומק. וכן, אני בטוחה שיהיו גם רגעי ייאוש, כי זה חלק מהדרך. אבל רק כך נוכל לזכות לבקש ולהתברך בסוכת רחמים וחיים ושלוש. ●

כנראה שהשנה הבאה גם לא תהיה קלה, אולי אפילו קשה יותר מזו שחלפה, וההתעקשות על היחד עלולה להיות יותר מאתגרת. אבל אנחנו לא יכולים להישאר ברמת הסיסמאות. כדי לפעול לפי ערך שמאמינים בו, דרושה עבודה ונשיכת שפתיים והתגברות על כעס אמיתי ומנומק. וכן, אני בטוחה שיהיו גם רגעי ייאוש, כי זה חלק מהדרך

חג סוכות הוא חג של ביחד. זה מתחיל מהרעשים של מוטות הברזל המשתקשקים זה בזה שנכנסים דרך החלון, מבשרים שרחל ויהודה שגרים ממול כבר התחילו לבנות. ממשיך בגרירת ענפי סכך משותפת (כולל הדקירות) מהשכנים שגזמו את הדקל, ובהשאלת סולם משמעון ויוכי כדי לתלות את התאורה בסוכה. ובליל התקדש החג, כשכולם חוזרים מבית הכנסת ונכנסים לדירות העראי, שאולי חוסמות יופי את האוויר הנעים של הסתיו אבל לא מונעות בדל רעש, אנחנו יושבים בסוכות נפרדות אבל בעצם ביחד. יודעים מי מהשכנים נכווה מהמרק ובאיזה בית נשברה כוס, ותחרות הזמירות הסמויה יוצאת לדרך - מי שר חזק יותר, מי מזייף חלילה ומי יודע את המילים של השירים הכי חזקים השנה.

אבל גולת הכותרת של היחד היא מצוות ארבעת המינים. את המדרש בויקרא רבה, המספר על יתרונו של כל מין מארבעת המינים ועל המסקנה שהם חייבים להיאגד יחד ורק כך ישלימו זה את זה, לומדים כבר בגן הילדים. כבר אז שומעים הינוקות שעם ישראל מורכב מטיפוסים שונים ומציבורים מגוונים ולכל אחד היתרונות והחסרונות שלו. הברכה יכולה לחול רק כשכולם מאוחדים. הסיפור 'סוכת שלום' של רבקה אליצור עיבד את המדרש הזה בצורה גאונית. ארבעה ילדים אחים, דן ארוך, יורם גוך, נורית יפת העיניים ומרים הבת הקטנה, מנסים לבנות יחד סוכה אבל הם רבים זה עם זה והסוכה קורסת. קול ההתמוטטות מזעיק את אביהם, שמכריז בקול נכאים כי השנה לא תהיה סוכה: "אם אין שלום - אין סוכה". הסוף? הסוף טוב. הם משלימים זה עם זה ומפתיעים את אביהם בסוכה יפה מקושטת ומוארת שבנו יחד, ובכניסתה נתלה השלט "סוכת שלום". סיפור מתוק מדבש. אבל יש שנים שבהן סיפורי הילדים, המדרשים ובכלל אמונות היסוד מגיעים אל סף מבחן.

חומות הבטון נחצו

בעשרת ימי תשובה התקיים מפגש של אחד ממעגלי השיח שבהם אני משתתפת. הוא התמקם בין ההפגנות נגד הרב לוינשטיין וישראל זעירא בתל אביב ובין הדיון המשפטי על הזכות הבסיסית להניח מחיצה בין נשים לגברים בתפילה בדיזנגוף. כל זה התרחש שנייה אחרי המופעים המאוד לא נעימים של המחאה בארצות הברית, שמזיקה לכל המדינה, בלי הבדל של קבוצת השתייכות, תמיכה פוליטית או אידאולוגיה.

אז החלטתי שדי, אני לא יכולה יותר. למפגש הזה אני כבר לא באה. כבר אין לי כוח. אין עם מי לדבר. כשהממשלה הזאת הוקמה וכשהמחאה יצאה לדרך הרביתי לכתוב על הכלה והקשבה ושיח. אני מאמינה בכל אלה בעומק ליבי. בלי עם, בלי יחד, אין כאן כלום. ההיסטוריה היהודית מוכיחה את זה, הנביאים מדברים על זה בלי סוף, וגם המדרשים וספרי המחשבה היהודיים עוסקים בכך רבות. לאורך חודשים הייתי עם כאב גדול בלב אבל הצלחתי להחזיק אופטימיות. ידעתי שהעם שלנו הוא חכם וקשה עורף אבל גם, בסוף, מחובר ואוהב ורוצה טוב.

אבל גם אני, שהתחלתי את הדרך עם הרבה אנרגיות טובות של סבלנות והקשבה והרבה מבט פנימה אל תוך מחנה הימין ואל הממשלה (שעשתה ועושה כמעט כל טעות אפשרית, תפקודית והסברתית ומה לא), נעתי השנה בין תחושה שאסור לבזבז משבר טוב, כפי שאמר צ'רצ'יל, ושנאנחנו חווים את כאבי הלידה של הקומה הבאה של מדינת ישראל, ובין הקוטב השני, הנדמה, הכועס והמיואש.

כל כך הרבה קווים אדומים נחצו השנה. קווים? גבולות של

יום כל ימוד נשים

מדרשת הרובע

חדש!
מוזכר לגמולי
השתלמויות
ולשבתון

חקוק באבן
מיכל בן משה
סיורים

11:15-13:45

"והוא יישר אורחותיך"

הרב יהושע ויזר

"מוסר אביך" לראי"ה

היא שיחתי

הרב ערן טמיר

שיחות הרצי"ה לפרשת השבוע

עין אי"ה

הרבנית עידית איצקוביץ'

8:30-9:30

"שמואל בקוראי שמו" *

הרבנית עידית איצקוביץ'

עיון בספר שמואל

9:45-11:00

גילוי הנפש

שירה אבולעפיה

עיון בכתבי האדמו"ר מפאסצנה

במעלה המסילה

הרב מאיר נאמן

לימוד על פי מסילת ישרים

טובים השניים

הרבנית חגית אלרן

זוגות התנ"ך באספקלריית חז"ל

11:15-12:20

אגרות הראי"ה

הרב אופיר פריד

לימוד ועיון באגרות נבחרות

לימוד בחברותות
בבית המדרש

חבורה לומדת עם אלישבע רוזנטל

פירוש מאחורי הדף

לעורר את האהבה הישנה

הרב מיכאל טוביאנו

בירור ערכה של ארץ ישראל

12:40-13:45

מהשיבה לארץ ועד להקמת המלכות

נטע לביא

לימוד ספרי יהושע-שופטים

"שבת וינפש"

הרב יהונתן נמדר

עבודת ה' לאור פרשת השבוע

14:15-15:20

ירמיהו בשערי המקדש *

הרב ברוך סלי

לימוד בספר ירמיהו

15:35-16:40

* המשך משנה שעברה - מתאים גם למצטרפות חדשות.

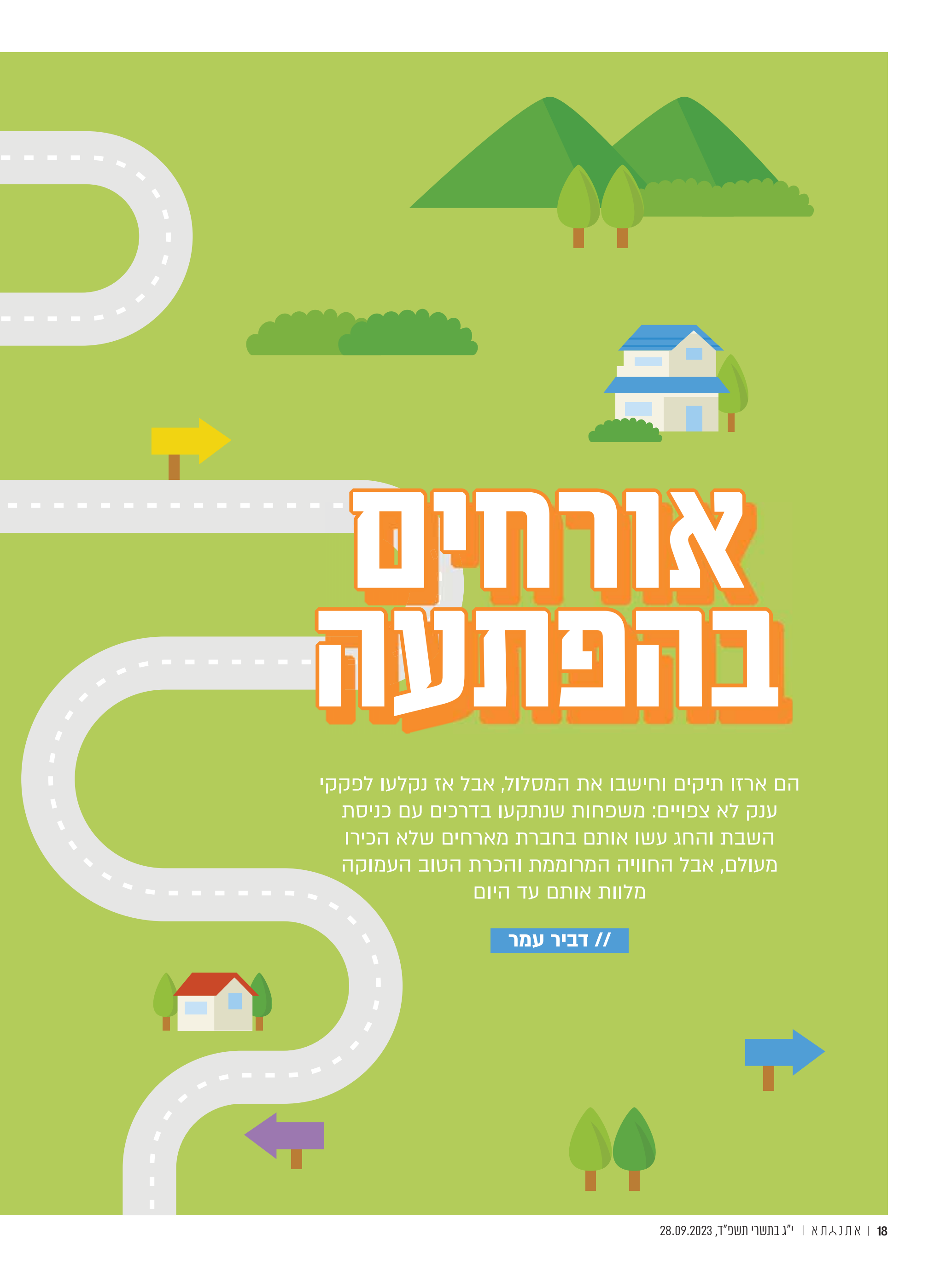
הצטרפי למשפחת הרובע

לפרטים מלאים, רישום ממוחשב ותשלום מאובטח
- היכנסי לאתר המדרשה

דרכים ליצירת קשר 02-6265997 yomnashim@harova.org

טלפונית בימי רביעי בין השעות 8:00-14:00 במספר 02-6265997 www.harova.org

אורחים בהפתעה

הם ארזו תיקים וחישבו את המסלול, אבל אז נקלעו לפקקי
ענק לא צפויים: משכחות שנתקעו בדרכים עם כניסת
השבת והחג עשו אותם בחברת מארחים שלא הכירו
מעולם, אבל החוויה המרוממת והכרת הטוב העמוקה
מלוות אותם עד היום

// דביר עמר

נעמה ואלון אלידע, זהעת שמואל - מילכה ועלי אליצור, מצפה נאופה

"לא הבנו איך הטוב הזה פתאום קורה לנו".
נעמה ואלון אלידע

מצפון תיפתח הטובה

בדרך לחג אצל ההורים בקצרי, נעמה ואלון אלידע נקלעו לעומסי תנועה כבדים. כשדפקו על הדלת הראשונה במצפה נאופה נפתח בכניהם ביתה של משפחת אליצור, באהבה שריגשה אותם עד דמעות

שלי, וכביש המנהרות היה מאוד פקוק. לרגע עלה לי פלשבק של שבועות, נלחצנו שלא נגיע, ומה יקרה ומה יהיה, למרות שעוד היה זמן עד כניסת החג. לרגע עבר לי אותו הסרט שחווינו בשבועות, אבל ברוך ה' עברנו את הפקק והגענו בזמן. המסר שלי הוא שצריך לצאת מוקדם לנסיעות לשבתות וחגים ולא להסתמך על הזמן שמורה הווייז. וכמובן שהכי מרגש ויפה לראות ולדעת שיש במדינה שלנו אנשים מדהימים ומקסימים".

"הם היו כמו ילדים שלי"

מבחינתה של מילכה אליצור, היה ברור מהרגע הראשון שהם יארחו את משפחת אלידע. "ברגע הראשון התנהגתי כמו אמא, חשבתי שהם כמו הילדים שלי, שאם הם היו נתקעים היה נקרע לי הלב עליהם", משתפת מילכה. "הצער והכאב שלהם, מצב של חוסר אונים להיתקע, לא יודעים ולא מכירים אף אחד. לכן כשהם שאלו אותנו אם יש פה צימר, אמרתי להם: מה יעזור צימר? זה רק מקום לינה. מכיוון שממילא היו לי אורחים והגיעו הילדים שלנו, אמרתי: מה הבעיה? עוד שני אנשים, נסדר וזהו. וכך היה. מבחינת אוכל לא הייתה בעיה, ממילא היו לי אורחים. החדר היה פנוי, רק היה צריך לסדר אותו, וזה החלק הקטן.

"נכון, אחר כך לשבת ביחד בחג עם אנשים שלא מכירים זה מביך, בטח להם. לקח זמן עד שהצלחנו להתחמם תוך כדי ליד שולחן החג. בסוף הסיטואציה היא שיושבים ביחד אנשים שלא מכירים, אבל הייתה פתיחות וזרימה, אז אנחנו גם השתדלנו".

גם המסר של אליצור הוא לקחת עוד זמן רזרבה: "אני תמיד אומרת לילדים שלנו שצריך לקחת אקסטרה זמן עם כל הפקקים. אבל אני ממש שמחה שהם הגיעו אלינו, היה לי ברור מאליו שאם מישו נתקע ועוד עובר בדיוק לידי, צריך לפתוח בפניו את הבית והלב".

אפילו לרגע, מילכה ועלי אמרו לנו שאנחנו מוזמנים להתארח אצלם בחפץ לב. לא הבנו איך הטוב הזה פתאום קורה לנו... מה? איך? אתם בטוחים? שאלנו. שלושה ימים, חמש ארוחות, לא נעים. מזל שהבאנו איתנו עוגה טובה וחלות", מחייכת נעמה, "אבל הם רק אמרו לנו שוב בביטחון: תיכנסו, בכיף!"

התחושה של בני הזוג התקועים הייתה קשה ברגע הראשון. "כשפתחת את הדלת של הרכב התחלתי לבכות מרוב הלחץ שהיה כל הדרך ומרוב התרגשות. פתאום פגשנו באמצע הדרך אנשים טובים שפותרים את ביתם וליבם בפניך, בלי היכרות מוקדמת. זה לא מובן מאליו!"

לאחר מכן אלון הודיע להוריו בלב כבד שלא יספיקו להגיע לחג, אבל הם בידיים טובות. "התקשרנו אליהם ואמרנו: תקשיבו, נתקענו, נהיה פה במצפה נאופה אצל משפחה מקסימה שפתחה את הלב".

מכאן ואילך אלון ונעמה היו כמו בני בית אצל משפחת אליצור. "נתנו לנו חדר משלנו, והכול כבר היה מוכן בשבילנו. כאילו חיכו לנו שנגיע. אין לתאר את הלבביות שהייתה, אירחו אותנו כאילו היינו הילדים שלהם. היינו אסירי תודה. ישבנו איתם בכל הסעודות וניסינו לעזור איפה וכמה שצריך, העיקר להרגיש שגם אנחנו עוזרים במשהו. דאגו לנו להכול ביד רחבה".

בערב חג השבועות הלכו בני הזוג לשיעורי תורה בבית הכנסת במצפה נאופה. במהלך הארוחות התנהלו שיחות וסיפורי היכרות, "הם סיפרו על המשפחה שלהם ואנחנו סיפרנו על שלנו".

כעבור זמן, לאחר החג, הגיעו בני הזוג אלידע כדי להגיד תודה - ובידם תשורה. "אנחנו מאמינים שאין כמו הכרת הטוב. רצינו לגמול להם תודה על מעשה החסד שהם עשו איתנו, על האירוח ופתיחת הלב והבית. גם ההורים שלי וגם ההורים של אלון התקשרו אליהם כדי להודות על האירוח".

בערב ראש השנה האחרון היה לנעמה תסריט כמעט חוזר. "נסענו לכפר עציון לחג עם ההורים

ערב חג השבועות שנת תשפ"ב, נעמה ואלון אלידע נוסעים מביתם שבגבעת שמואל אל הוריו של אלון בקצרין לשלושה ימים עמוסים בכל טוב של חגי שבת. אלא שהחלומות על חג משפחתי נפגשו מהר מאוד עם המציאות. "הווייז אמר שייקח לנו שלוש שעות להגיע, זמן הגיוני בהתחשב במרחק. אלא ששלוש השעות התארכו להרבה יותר מזה, כאשר הפקקים נהפכו לנוראים ומטרופים. עוד פקק ועוד פקק, זה היה נורא ואיום", משתפת נעמה.

"ראינו את הדרך מתארכת עוד ועוד, והחלטנו לנסוע בדרכים לא דרכים כדי להגיע הכי מהר ליעד". הווייז המשיך להתארך, ובמקביל מצב הכביש לא היה מזהיר. "כשהגענו לאזור מצפה הושעיה התחלנו לחשוב על אופציות אחרות. חשבתי על בן דוד שלי שגר בהושעיה, אבל עוד לא שקלנו את זה ממש ברצינות. החלטנו שננסה להמשיך עוד קצת, אולי בכל זאת נספיק להגיע, אלא שראינו שהפקקים ממשיכים ומתארכים עד צומת גולני".

כשהשעון הראה שש וחצי, חצי שעה לפני כניסת השבת, זה היה השלב שבו האסימון הראשון נפל. "לא עיכלנו את המחשבה שלא נספיק להגיע, אבל התחלנו לחשוב על אופציות אחרות".

"אמא, אנחנו בידיים טובות"

נעמה הייתה על ההגה ואלון ניסה להשיג בטלפון בתי הארחה, צימרים, כל דבר שקרוב לאזור ושאוּלי יקבל אותם בהתראה קצרה כזאת. הצלצולים לקיבוץ לביא ולצימרים נוספים לא נענו.

"התקדמנו לאזור מצפה נאופה, והחלטנו להיכנס במחשבה שאולי נשיג שם איזה צימר לחג. אמרנו, מה שיהיה - יהיה לטובה. הקב"ה הוביל אותנו לבית הראשון שראינו בו אנשים. כנראה לא סתם הוא כיוון אותנו לשם. פגשנו את משפחת אליצור, שאלנו אם הם מכירים צימרים פנויים לאירוח ורצוי עם אוכל, כי לא היה לנו מספיק אוכל לשבת וחג. הם השיבו לנו: מה קרה, נתקעתם? אמרנו שכן. בלי להסס

"בלי להסס אפילו לרגע, מילכה ועלי אמרו לנו שאנחנו מוזמנים להתארח אצלם בחפץ לב. מה? איך? אתם בטוחים? שאלנו. שלושה ימים, חמש ארוחות, לא נעים. אבל הם רק אמרו לנו שוב בביטחון: תיכנסו, בכיף!"

מילכה ועלי אליצור

צילום: שרון לוי

"היינו בטוחים שלא ניתקע בחג, לנו זה לא יקרה".
שיראל וישי רייש

צילום: הילה קראוס

משפחת רייש, חושב חזרת - משפחת דנינו, בני ברק

מסובין בבני ברק

עם תינוק בן חודש, שיראל וישי רייש לא הצליחו להגיע לליל הסדר בבית ההורים. במקום זה הם חוו ליל סדר מרוקאי בלתי נשכח אצל סבא וסבתא של מכרים ותיקים

של בני ברק בדרך חזרה מהסדר אל הבית שבו ישנו, ולשמוע מהחלונות את כל השירים של ליל הסדר מכל העדות."

אבל עם כל החוויה שבעניין, שיראל מודה שהיה גם מאתגר. "בתוך זה היינו עם תינוק בן חודש, וזו הייתה הפעם הראשונה שיצאתי מהבית לנסיעה ארוכה. עוד לא התארחנו בכלל מאז הלידה, ופתאום היינו אצל משפחה שאנחנו לא מכירים, זה היה הזוי. הנס בדיעבד היה שעצרנו להאכיל אותו, כי אם היינו מגלים את האיחור באמצע כביש 6, היינו חייבים למצוא פתרון אחר."

גם המשפחה שאצלה לנו בלילה התגלו כמארחים מכל הלב. "המשפחה שישנו אצלם היו מארחים ממעלה ראשונה והזמינו אותנו לאכול אצלם בסעודות. היה קשה להם לוותר עלינו בבוקר כשהלכנו לאכול, מטורף לראות כמה עם ישראל אוהב אורחים."

החוויה של משפחת רייש המשיכה גם לאחר מכן. "פגשנו את משפחת דנינו גם בחול המועד פסח, בתפילת הלל בתל אביב. נוצר מאז חיבור מאוד מיוחד. הסבתא שם עוסקת בטיפול באמצעות אבנים, ישי התלהב מזה במהלך החג והיא עשתה לו סדנה. הוא יצא עם אבן בעקבות המפגש, וביום ההולדת שלו הלכנו לחנות אבנים טיפוליות, שם קנינו בהדרכת הסבתא אבנים שבכל אחת מהן יש סודות. מאז אנשים שבאים אלינו יוצאים עם אבנים טיפוליות. כך הסיפור ממשיך להתגלגל בעולם."

ההורים שלו בבני ברק, ואין מקום אצלם בבית". משפחת רייש המשיכה בטלפונים וקיוותה לטוב. "לאחר כמה דקות ישעי חזר אלינו ואמר שהסבתא מצאה מקום באחד הבניינים השכנים ונוכל לאכול אצלם בליל הסדר". ישי ושיראל ניווטו מיד לכתובת וחזרו ליד הבניין, ולפתע פגשו את רחל, אשתו של ישעי. "דיברנו עם ישעי וסיכמנו איתו שבאים. הגענו לחניה קצת לפני החג, ופתאום רחל מגיעה לחניה ברכב אחר ואומרת לנו: מה אתם עושים כאן? אמרנו לה: אנחנו אצל סבתא של ישעי בחג. הוא לא הספיק אפילו לספר לה, זה היה ממש מצחיק."

"עם ישראל אוהב אורחים"

ליל הסדר היה מאוד מיוחד מבחינתם. "בליל הסדר עצמו היה מאוד אחר. משפחה מרוקאית על אמת, והסבא והסבתא עשו הצגות איך מכינים את הסדר. הם מכינים המון ציוד מראש בשביל ההצגות שמותאמות לילדים, חוויה משוגעת שלא ראיתי כמותה. הסבתא גם העבירה שיעור באותו שבוע על הכנסת אורחים, ולא דמיינה שיגיעו אליה אורחים בערב החג, היא הייתה באורות מזה. לא הכרנו אותם לפני, הם אנשים מהממים, זכינו לפגוש סדר אחר."

שיראל מתפעלת גם מההתאמה בין החג לעיר שאליה נקלעו: "מה הסיכוי להתקע בליל הסדר? הכי לא רלוונטי בעולם. אבל היה ממש מיוחד להיקלע דווקא לבני ברק ולקיים 'היו מסובין בבני ברק'. מאוד מיוחד היה ללכת בסמטאות הצפופות

משפחת רייש - שיראל, ישי וילדיהם - יצאו מביתם שבמושב זמרת, מושב קטן בנגב ליד כפר מימון, אל עבר בית הוריו של ישי בטל מנשה שבצפון השומרון, כדי לערוך שם את ליל הסדר. הם תכננו טווח זמן סביר, אך לא גדול מדי. "לא קרוב לכניסת החג, אבל לא המון שעות לפני", מגדירה שיראל.

עם תינוק בן חודש, זו הייתה היציאה המשמעותית הראשונה שלהם מאז הלידה. בשלב מסוים בדרך שיראל הייתה צריכה להאכיל את התינוק, והם יצאו במחלף בן שמן וחזרו בצד הדרך. "עצרנו בצד אחרי שעשינו חלק מהנסיעה בפקקים. פתאום קלטנו שממש ממש מאוחר, נכנסנו לפאניקה. שאלנו את עצמנו: מה עושים? עד היום להיתקע בחג היה מבחינתנו סיפור של אנשים אחרים. היה לנו ברור שאנחנו במרוץ נגד הזמן, פשוט נמשיך ונגיע. אנחנו אנשי קצה וקרה לנו בחיים שהגענו בשקיעה, אבל בחיים לא קרה שנתקענו. זה סיפור שלא קורה לנו באמת. חשבנו שאין מצב שניתקע, אנחנו נגיע."

אלא שהווייז סימן זמן הגעה כחצי שעה לאחר השקיעה. "חשבנו, מה נעשה? התחלנו לחשוב לאן הולכים, בדקנו בווייז זמני הגעה למקומות שיש בהם קרובי משפחה שבטוח נגיע אליהם לפני השקיעה. בשלב מסוים התקשרנו למשפחת דנינו מתל אביב, כי עבדתי בעבר ב'המקום', מספרת שיראל. "הם אומנם מבוגרים מאיתנו בהרבה שנים ולא חברים בני גילנו שהגיוני שנקפוץ אליהם לשבת, אבל באופי שלהם הם זוג מארח, לכן הם בטוח ישמחו בנו. אלא שישעי דנינו אמר לנו שהם לא בבית בחג, אלא אצל

"בליל הסדר עצמו היה מאוד אחר. משפחה מרוקאית על אמת, והסבא והסבתא עשו הצגות איך מכינים את הסדר. הם מכינים המון ציוד מראש בשביל ההצגות שמותאמות לילדים, חוויה משוגעת שלא ראיתי כמותה. הסבתא גם העבירה שיעור באותו שבוע על הכנסת אורחים, ולא דמיינה שיגיעו אליה אורחים בערב החג, היא הייתה באורות מזה"

ישעי ורחל דנינו

ניר ברקת
שר הכלכלה והתעשייה

משה ארבל
שר הפנים ושר הבריאות

בצלאל סמוטריץ'
שר האוצר ושר במשרד הביטחון

משה ליאון
ראש העיר ירושלים

אלי כהן
שר החוץ

רות רלב"ג
מנכ"לית ISA גרופ

אורי שירקיס
מנכ"ל 'ישראיר'

שלומי היילר
מנכ"ל משרד האוצר

נועם ימין
נשיא ומנכ"ל 'דיפלומט'

רמי לוי
מנכ"ל ובעלים
'רמי לוי שיווק השקמה'

איתן יוחננוף
בעלים ומנכ"ל רשת 'יוחננוף'

אבי סולימן
יו"ר 'הפועל המזרחי'

יהודה מורגנשטרן
מנכ"ל משרד הבינוי והשיכון

יעקב קוינט
מנהל רשות מקרקעי ישראל

אלכס פסל
קבוצת בזן

מתן יגל
אגף התקציבים
במשרד האוצר

ועידת הכלכלה

ח' בחשוון תשפ"ד
23.10.2023

מלון VERT, ירושלים

מנחה: יוני קמפינסקי

ארי שטינברג
מנכ"ל 'אשמורת'

אורי יוניסי
ראש חטיבת משכנתאות
'בנק לאומי'

איילת שקד
יו"ר 'קרדן נדל"ן'

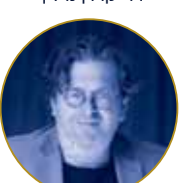
אבנר סטפק
בית ההשקעות
'מיטב דש'

נתי שמחוני
משרד עו"ד נתי שמחוני ושות'

שרון רייך
מנכ"ל 'אילון'

ערן רולס
יו"ר קבוצת מרכז
הבנייה הישראלי

גיא עציון
מנהל רגולציה
קבוצת 'תדיראן'

צביקה ברוט
ראש העיר בת ים

אהרונים ניבאר
מנכ"ל החברה לפיתוח
גוש עציון

עוזי ברור
מנכ"ל 'ערוץ 7'

שי לינדר
קבוצת 'שפיר'

ירון לוץ
מנכ"ל האגודה להתנדבות

בני דרייפוס
מנכ"ל 'מפעל הפיס'

עליזה בלוך
ראש העיר בית שמש

זאב אפשטיין
בעלים ומנכ"ל
חברת 'עלי זהב'

חיים ברוידא
ראש העיר רעננה

ליאור הורנציק
'יושרה' סוכנות לביטוח

עפרה לקס
'בשבע'

שלמה נאמן
ראש מועצה אזורית גוש עציון

יוני קמפינסקי
'ערוץ 7'

יוני רוטנברג
'בשבע'

חיים ברוידא
ראש העיר רעננה

משפחת הורוביץ, אתניאל - משפחת וינברג, ירושלים

כל דנפין דופק בדלת

בתום פקק לא צפוי בכביש המנהרות ומסע רגלי בן שלוש שעות עם ילדים קטנים, הגיעו בני משפחת הורוביץ התשושים אל דלת לא מוכרת, אבל משפחת וינברג קפצה על ההזדמנות לקיים את מצוות היום

היום למחרת כדי שנאכל כמו שאנחנו רגילים בליל הסדר. הם אפילו טיפלו בילדים. היה מיוחד, משפחה מאוד מאוד מתוקה. הבן הכי צעיר היה בן 15, וכולם אמרו שפע דברי תורה וחיזוקים. כל אחד אומר דבר תורה, ליל הסדר נורא מרומם. הייתה חוויה מאוד מאוד טובה."

הורוביץ רצה בשלב מסוים לקום ולהמשיך את המסע, אך משפחת וינברג לא הסכימה לכך. "הם התעקשו שנישאר איתם עד 12 וחצי בלילה. קמנו יום למחרת מוקדם, הם נתנו לנו צידה לדרך, וכך, אחרי שעתיים הליכה, הגענו לבית הוריי ברמות."

אך הסיפור לא תם בכך. במוצאי החג משפחת הורוביץ חזרה להגיד תודה. "רצינו להכיר תודה, אז הלכנו לקנות מתנות: מתנה ליאיר לשם שעזר לנו בדרך, מתנה למשפחת דריהם מהקטמונים שציידה אותנו בחטיפים בדרך, וכמובן מתנה למשפחת וינברג. אחר כך ביקרנו אצל הרבנית אהובה שאמרה לנו מה שכבר גילינו בעצמנו לשמחתנו - שמדובר בשכנים טובים ושיצא לנו טוב. אני מעריך שבפעם הבאה שנלך לבקר את משפחת צוקרמן, נדפוק גם אצל משפחת וינברג ונגיד שלום."

משפחות שקרה להן אותו הדבר. יאיר לשם, בחור משיעור א' מיישבת הר המור, הרים לנו את מצב הרוח ועזר לנו לסחוב את כל העלייה מגבעת מרדכי לשערי צדק. פגשנו אותו כי הוא חיפש שם את אח שלו, שנתקע כמונו בדרך מקריית ארבע."

ערב של דברי תורה וחיזוק

ככל שהזמן עובר, משפחת הורוביץ מבינה שהיא בבעיה. "ככל שמתקדמים המסע אורך יותר זמן משחשבו, ואז החלטנו שעוצרים בקריית משה אצל הרבנית אהובה צוקרמן, שאשתי למדה אצלה במדרשת הרובע ואנחנו מחוברים אליה. עלינו במדרגות, דפקנו בדלת ולא היה אף אחד בבית. בשלב הזה, שלוש שעות אחרי שהתחלנו לצעוד, המצב כבר היה די מסתכל ומייאש. עלינו לקומה למעלה ודפקנו בבית משפחת וינברג."

הם מיד פתחו את הדלת. "שמעתי שאתם מחפשים 'דכפין', אפשר רק לעשות קידוש ולצבור כוחות עד שנמשיך ללכת?" שאל צוריאל בחיוך. משפחת וינברג לא התבלבלה לרגע: "מה פתאום, תעשו איתנו ליל הסדר."

"הם גרמו לנו לעשות איתם ליל הסדר ולהרגיש בנוח, פינו לנו חדר ונתנו לנו הגדות. מכיוון שאנחנו לא אוכלים קטניות והם כן, הם סידרו לנו מהאוכל של

צוריאל הורוביץ, תושב אור עקיבא, התגורר עד לפני כחודש ביישוב אתניאל. לפני כחצי שנה הוא תכנן לנסוע יחד עם אשתו והילדים מביתם שבעתניאל לבית הוריו בשכונת רמות בירושלים לליל הסדר. כדי להספיק בוודאות את הדרך הם יצאו כשעתיים וחצי לפני כניסת החג, לנסיעה שבדרך כלל אורכת כשעה. אלא שתוכניות לחוד ומציאות לחוד. "הווייז טיפה האריך את הדרך, אבל כשהגענו למנהרות לכיוון גילה, ראינו שהתנועה נעצרת והנהגים מולנו החלו להסתובב", מספר צוריאל. "הייתה תאונה בתוך המנהרה זמן קצר לפני החג, ופתאום הווייז הוסיף פרק זמן משמעותי, והבנו שכנראה לא נגיע. הסתובבנו לדרך עוקפת, וכל הזמן ראינו שאנחנו נגד השעון, כאשר תוך כדי הנסיעה הדרך ממשיכה להתארך ואנחנו מתלבטים כל הזמן אם לעצור במקום בגוש עציון או להמשיך לנסוע."

כאשר השעון אותה שהשקיעה בעוד ארבע דקות, חנה צוריאל בחניון מלחה. "חנינו במלחה ליד ארנה, אבא, אמא ושלושה ילדים, שהבכור בהם בן חמש וחצי והקטנה בת פחות משנה. ארזנו בשתי דקות דברים קטנים ויצאנו לדרך, התחלנו לצעוד. במקביל ההורים שלנו התעדכנו שנאחר או לא נגיע."

משפחת הורוביץ תכננה בתחילה להגיע לרמות, גם אם הדבר ידרוש צעידה רגלית ממושכת. "היינו בטוחים שנגיע באותו ערב לרמות, שעתיים וחצי הליכה. בסך הכול זה לילה ארוך של ליל הסדר. הצטיידנו בכוס מים וחטיפים בדרך בקטמונים אצל אנשים שהכרנו, והמשכנו ללכת. בדרך פגשנו הרבה

"המארחים התעקשו שנישאר אצלם כל הלילה". משפחת הורוביץ

"היינו בטוחים שנגיע באותו ערב לרמות, שעתיים וחצי הליכה. בסך הכול זה לילה ארוך, ליל הסדר. הצטיידנו בכוס מים וחטיפים בדרך בקטמונים אצל אנשים שהכרנו, והמשכנו ללכת. בדרך פגשנו הרבה משפחות שקרה להן אותו הדבר"

המושב העניק להם אירוח בבית ההארכה על חשבונם. משפחת אביחי

רוצי ושרה'ה אביחי, כוכב השחר - הרב יהודה ויצנר, בית מאיר

להתארח כמו בני מלכים

את ראש השנה הזה יזכרו בני משפחת אביחי כיום המלכה אמיתי: כאשר חצי מהמשפחה נקלעה למושב בית מאיר בלי בגדים וציוד בסיסי, התגלו בני המושב ובראשם הרב כלקוחים היישר מסיפורי הבעל שם טוב

שיתארחו בחג בבית ההארכה רמות שפירא הממוקם במושב, על חשבון המושב. היו גם משפחות רבות מהמושב שרצו לארח אותם לסעודות וללינה. בני המשפחה שקיבלה אותם עזרו להם להעביר את כל התיקים לבית ההארכה, הממוקם בקצה השני של המושב. שם הם קיבלו חדר מסודר עם כל מה שצריך. "הקושי היה שהתיק של אשתי עם כל בגדי החג היה ברכב שלי, שהגיע ליד בנימין. וכך בשני ימי ראש השנה אשתי לבשה את הבגדים שאיתם יצאה מהבית - בגדי ניקיון. לפחות התיקים של הילדים שנסעו עם אשתי היו אצלם ברכב".

המלכת ה' אמיתי

"אשתי לקחה את כל המציאות הזאת למקום של התחזקות והמלכת ה' אמיתי", מתפעל אביחי. "הילדה הגדולה שהייתה איתה הייתה אז בכיתה ה', והיו להן שיחות התחזקות, למה זה קרה לנו ומה נעשה עכשיו. אשתי דיברה איתה על עבודת ה' שלנו בראש השנה: להמליך את ה'. ואם זה מה שה' תכנן לנו, כנראה זה הכי טוב לנו ונשמח בזה מאוד, וזו תהיה ההמלכה שלנו בראש השנה. וכך עבר עליהם חג ממש מתוך שמחה! אשתי אמרה שהיא ממש הרגישה כמו בת מלכים, איך ערכו לה את השולחן, הגישו, פינו, ולה נשאר רק ליהנות עם הילדים. ומכיוון שזו הייתה הגישה מצידה, גם הילדים נדבקו באווירה. הם נהנו מהחווייה הלא שגרתית, וזוכרים עד היום את ראש השנה הזה כראש השנה שמח, שלא ישכחו לעולם".

אביחי שמח על ההזדמנות להודות בפומבי מעל דפי העיתון "למשפחה שקיבלה את אשתי והילדים במאור פנים ועזרה בהעברת הציוד, ותודה מיוחדת לרב יהודה ויצנר, רב המושב, שדאג ונתן את הגב הכלכלי עבור חג כיד המלך לאשתי ולילדים. אשרי העם שככה לו! אני רוצה להודות לאשתי היקרה שעברה את זה הכי בגדול שאפשר, ולה' יתברך שנתן את השליחים הטובים ואת הכוחות וההשראה הנפשיים, להרגיש בכל מקום כמו בני מלכים".

והתיקים, לחבר פלטות ולעשות את הארגונים האחרונים בדירה שבה התארחו, הוא מנסה לראות מה אפשר לעשות, טכנית וגם הלכתית, כדי להביא את חצי המשפחה שנתקעה בדרך, ומנסה לעכל מה קורה ולאן זה הולך. "הרגשתי כמו בסרט. אשתי הספיקה להתקשר אליי דקה לפני השקיעה ולומר לי שהיא נכנסת למושב בית מאיר. לא היה זמן לדבר, פשוט איחלנו שנה טובה ונכנס החג. הלכנו לתפילה, ומאז לא ידענו מה קורה איתה. האוכל היה אצלנו וגם הבגדים שלה. הכלים החד-פעמיים היו אצלם. ניסינו לקבל הכול בשמחה ובאמונה כמה הכול מדויק, להמליך את ה' באמת. ברוך ה' היו תפילות טובות וסעודות מרוממות". הסיפור עבר מפה לאוזן וכולם ניגשו לאביחי לעודד ולחזק ולשאול אם צריך משהו. "בסוף החג השתדלתי להזדרז כדי להתקשר ולשמוע מה שלומם. חששתי מאוד איך הם יעמדו בניסיון הזה, במקום זר ולא מוכר, בלי בגדים, בלי אוכל, מי ידאג להם".

שרה'ה ענתה בשמחה ובחיוך קורן שרועי שמע מבעד לטלפון, ודיווחה שהיה להם ראש השנה מיוחד שלא יישכח. היא סיפרה כי תוך כדי הנסיעה, כשראתה שעוד רגע מגיעה השקיעה, היא חשבה להיכנס למושב בית מאיר, ליד מחלף שורש, כי ידעה שזה מושב דתי ובעזרת ה' יהודים טובים ידאגו להם. הם הספיקו להגיע ממש בשעת השקיעה. "אשתי החנתה את הרכב בכניסה לבית מאיר, הוציאה את הילדים, העגלה והתיקים, ואמרה לעצמה שתדפוק בבית הקרוב. היא ממש הרגישה בתוך סיפור של הבעל שם טוב. אפילו הבתים היו ישנים והמושב היה בתוך חורשת עצים, כמו בסיפורים.

"הבית הראשון היה חשוך, אז היא דפקה בבית השני. סיפרה להם שהיא נתקעה בדרך וכבר נכנס החג. המשפחה שהייתה בבית קיבלה אותה במאור פנים ודאגה לכל מה שהם היו צריכים. הם סיפרו שזו לא הפעם הראשונה שאנשים מגיעים אליהם כי נתקעו בדרך".

לאחר שחזרו מהתפילה, הם הלכו לספר זאת לרב היישוב, הרב יהודה ויצנר. הרב דאג להם והציע

כשמשפחת אביחי נזכרת באירוע שחותה, הוא "נשמע לנו כמו סיפור מאגדות הבעל שם טוב. ובאמת גם חווינו אותו ככה".

ראש השנה תש"פ הגיע חודש לאחר מעבר הדירה שלהם מיד בנימין לכוכב השחר. מעבר דירה עם תשעה ילדים הוא "פרויקט גדול שלוקח זמן לנחות ממנו", אומר רועי. מיד אחרי המעבר החלה שרה'ה לעבוד כמחנכת חמישה ימים בשבוע. ראש השנה הגיע תוך כדי העומס הגדול. "רצינו להיות כמו כל שנה ביד בנימין, בתפילות המרוממות בשיבת תורת החיים. היינו צריכים לבשל את האוכל, לארוז תיקים וגם להשאיר את הבית לאורחים. ברוך ה' מצאנו דירה גדולה וטובה, וזה היה ממש נס, כי כל שנה אין מקום לאורחים הרבים שמגיעים לשיבה. שמחנו וכבר דמינו איך אנחנו מרגישים בבית בראש השנה, ואפילו הזמנו אורחים לסעודות".

המשפחה יצאה לדרך בשעה גבולית, בשתי מכוניות: רועי עם שלושה ילדים, עם האוכל שבישלו ועם חלק מהתיקים, וברכב השני שרה'ה עם ארבעה ילדים, עגלה ותיקים. שני ילדים נוספים למדו בשיבה ביד בנימין. "היה עומס בכבישים, אבל הספקתי להגיע בדקות האחרונות לפני כניסת החג ליד בנימין", מספר רועי. "אלא שאז אני מקבל טלפון מאשתי, שמספרת לי שיש להם פנצ'ר בגלגל בעלייה למבשרת ציון. היא מספרת לי שאחרי שעצרה בצד, לפתע היא רואה מלאך בדמות רוכב אופנוע שכאילו חיכה לה בצד הכביש נגד כיוון הנסיעה (!). 15 דקות והגלגל מוחלף. אבל לפי השעון, ברור שאין זמן להגיע ליד בנימין". עלתה מחשבה ששרה'ה תיסע עם הילדים שאיתה לאחוזתה בקריית משה, אבל היא הייתה בכביש לכיוון השני ולא היה סיכוי שתספיק להגיע. לפתע הגיע נהג ערבי מאבו גוש והציע, כ'גוי של שבת', לקחת אותה עם הילדים. "אשתי ממש לא הסכימה. היא נכנסה לרכב והתחילה לנסוע. קבענו שנדבר עוד מעט".

חג עם בגדי ניקיון

תוך כדי שאביחי מזדרז לפנות את האוכל

"אשתי ממש הרגישה בתוך סיפור של הבעל שם טוב. אפילו הבתים היו ישנים והמושב היה בתוך חורשת עצים, כמו בסיפורים. הבית הראשון היה חשוך, אז היא דפקה בבית השני. סיפרה להם שהיא נתקעה בדרך וכבר נכנס החג. המשפחה שהייתה בבית קיבלה אותה במאור פנים ודאגה לכל מה שהם היו צריכים. הם סיפרו שזו לא הפעם הראשונה שאנשים מגיעים אליהם כי נתקעו בדרך"

הרב יהודה ויצנר על רקע בית ההארכה רמות שפירא

צילום: שלומי יוסף

התחלה// נולד וגדל בזכרון יעקב. "גדלנו בשכונת חזון איש, שהייתה שמורה ביותר". בן הזקונים מתוך תריסר ילדים. "משפחה גדולה עם הרבה שמחה". לאח שלפניו קוראים אלדד, כך שהשם מידד היה מתבקש.

אבא// רחמים. לאורך השנים עבד כמשגיח כשרות בבית האריזה פריאור בנתניה. בנוסף לכך הוא סופר סת"ם. "בעל מידות טובות וכוח נתינה נדיר - כמעט ללא גבולות".

אמא// ורדינה. שנים רבות עובדת בתור מורה בבית הספר הממלכתי־דתי לבנים כנפי רוח בחריש. "אומנית בעלת יצירות נחשבות ומוזיקאית מוכשרת שמנגנת באקורדיון. מובילה את הצד המוזיקלי במשפחה. השפיעה רבות גם עליי וגם על האחיות שלי".

תריסר פחות אחד// לפני כ־11 שנים נפטר אחיו אביאל שהיה בן 25, לאחר שטבע במקווה בבני ברק. "לא ידוע מהי סיבת הטביעה. הוא היה צדיק גדול, כנראה הקב"ה רצה אותו. במשך תשעה ימים הוא היה מורדם ומונשם, ובחצות היום של ערב ראש השנה הוא נפטר. אין לנו הבנה בזה".

ספסל הלימודים// עד כיתה ח' למד בבית הספר חורב בפרדס חנה. "איתי בכיתה למד הזמר עדן חסון". לאחר מכן עלה לירושלים אל ישיבת אור החיים של הרב ראובן אלבז, בתזמון מושלם של תחילת הקריירה המוזיקלית שלו כזמר.

ילד פלא// "תמיד שרתי, כולם ראו את זה. גם באירועים המשפחתיים הייתי לוקח את המיקרופון. אמא שלי ראתה את הכישרון שלי וקידמה אותי מאוד, וכשהייתי בכיתה ז' היא רצתה שהקריירה שלי תפרוץ מעבר לאירועים המשפחתיים. באחת השמחות שבהן ניגן המוזיקאי ליאור גריידי, היא ביקשה ממנו להפיק לי אלבום". לפני כ־15 שנה יצא אלבום הבכורה 'מול שלהבת', שהכיל בעיקר גרסאות כיסוי לשירים מוכרים, יחד עם שני שירים מקוריים.

פורץ// בכיתה ח', לקראת המעבר לישיבה גדולה, ראה אותו באחד האירועים המשפחתיים המפיק אביעד גיל. הוא זיהה את הפוטנציאל שטרם מומש, וביקש לקחת אותו תחת חסותו ולהפיק לו אלבום מקורי. "התוצאה הייתה האלבום 'על נהרות בבל' יחד עם הלהיט שנושא את שם האלבום. באותו זמן דורון אלימלך ושרון אבילחק, שני מוזיקאים שעבדו עם טובי הזמרים החילוניים, בדיוק התחילו תהליך של חזרה בתשובה. שניהם כתבו, הלחינו ועיבדו את האלבום, יחד עם האלבום 'בן של מלך' שהגיע אחריו. שני האלבומים נחלו הצלחה גדולה".

מתנגדים// השילוב של ילד פלא עם מעטפת מוזיקלית שטרם נשמעה במגזר החרדי הפך לסצנה של ממש. "בגלל שזה היה קו מוזיקלי חדש שבא לעולם, קמו לו לא מעט מתנגדים. זה נשמע יותר מדי טוב. בחנויות המוזיקה בירושלים היו אנשים שמרוב שהקול שלי היה יפה, חשבו שזאת בת ששרה וביקשו מהמוכרים לכבות את המוזיקה בגלל שירת נשים". במהלך השנים הוציא תשעה אלבומים.

שילוב ושליחות// "היה קשה לטפח קריירה מוזיקלית, להיות כל הזמן על הבמות

מידד טסה

נשוי לאליה ואב לשניים

תושב פתח תקווה

זמר ויוצר

לי לא מעט שירים אישיים שכתבתי עם אחי אלדד, אבל לא הרגשתי שלם להוציא אותם. אחרי עבודה נפשית חזקה ופנימית הרגשתי יותר מחובר לעצמי ולמוזיקה שלי, ובשל כדי להוציא אותם לאוויר העולם. השירים האלה הם הריפוי שלי".

גשר מוזיקלי// המפיקים המוזיקליים שנבחרו הם הצמד גיא ויהל, בחירה פחות צפויה כשמדובר באומן חרדי. "המוזיקה צריכה להיות מקצועית, ומי שנותן את זה מביא ברכה. יש להם לב טוב ומרגישים את זה בשירים. רציתי לתת את השירים בעלי הערך עם מעטפת מוזיקלית עכשווית ברמה הכי טובה שאפשר".

ללא גבולות// "מידד הוא אותו מידד. הכיוון שלי לא השתנה, רק המוזיקה שלי השתדרגה. הפכתי להיות אומן שמביא את עצמו בצורה הכי טובה שיש. השירים שלי תמיד התקבלו יותר בציבור הכללי, גם לשיר 'על נהרות בבל' התחברו. אבל לפני כן לא הבאתי את עצמי במאה אחוז והשארתי את המוזיקה בתוך מסגרת. למוזיקה שלי כיום אין מסגרת, וכך כולם יכולים להתחבר אליה. אם

הצלחתי להתנהג כאומן מפורסם. הייתי ואני עדיין איש פשוט, ילד שאין לו רצון לקבל את התהילה הזאת, אלא רק להשפיע עם המוזיקה שלו. לא להיות במקום של מפורסם. מצד אחד היה כיף לשיר על הבמות וזרמתי עם זה. מצד שני, בחיי היומיום לא הרגשתי מחובר. לא הרגשתי מאושר מזה. המסגרת של הישיבה הצילה אותי".

כוח הרצון// לפני כשלוש וחצי שנים נפרד מהמפיק שניהל אותו ויצא לדרך חדשה. "השירה היא בנשמה שלי. לקח קצת זמן כדי לפרוץ החוצה עצמאית. הרבה זמן של חשיבה איך לרפא את מה שהיה, לעשות את זה הפעם מבחירה אמיתית, שארגיש שזה בא מאה אחוז מהרצון שלי, להיות מחובר לזה. אני עדיין מרגיש צורך להשלים את הילדות שנחסרה ממני. אני רוצה לעשות מוזיקה, רק בלי התהילה שכרוכה בכך".

שירי ריפוי// לבסוף בחר להפוך את הקונפליקטים הללו לשירים, שיצאו במסגרת אלבום EP חדש בשם 'רציתי לגדול'. "כשהתחלתי לכתוב לפני שלוש וחצי שנים, היו

- ובמקביל להמשיך ללמוד בישיבה. היו כמה דברים שוויתרתי עליהם באותם ימים, בלי להיות מודע להשלכות שלהם. רק היום אני מתחיל להבין. כל הילדים הלכו למקומות מסוימים ונהנו שם, ואני לא יכולתי. בעצם איבדתי את הילדות שיש לכל אחד. לכאורה נהניתי מדברים אחרים, אבל רק כשגדלתי הבנתי שלשמירה על מסגרת הלימודים ופחות לחיות חיים של ילד היה מחיר גבוה. זה לא שהייתי בישיבה ורק אחר כך הלכתי להיות זמר מוכר. התחלתי את הקריירה המוזיקלית בתקופת המעבר בין בית הספר לישיבה, כך שהמסגרת הלימודית לא הייתה כל כך הדוקה, כמו שצריכה להיות. הייתי שונה מכולם. הקריירה לקחה לי הרבה מסדרי הלימוד. אבל זאת הייתה שליחות גדולה".

איש פשוט// במהלך השנים הופיע על במות גדולות ונחשבות כמו אצטדיון טדי וחיכל מנורה, ואף כיכב בקמפיינים של מפלגת ש"ס, אבל מאחורי הפרגוד הוא נותר מבולבל. "לא היה לי חלום להיות זמר. פשוט שרתי, זה היה בתוכי. נמשכתי לבמות, אבל לא הבנתי את גודל המעמד. גם כשהייתי מפורסם לא

במגרש הביתי

בוקר טוב

סדר היום מתחיל בסביבות שבע בבוקר. "אני לוקח את הילדים לגן ולמעון והולך לתפילת שחרית. אחרי התפילה הולך ללמוד בכולל 'אור לישורים', שהקים תלמיד של הרב אלבז, בגני תקווה. באחת בצהריים הולך הביתה להפסקת צהריים. לאחר מכן מתפנה לעיסוקים מוזיקליים, הקלטות, הופעות וכדומה. וכמובן, מקדיש זמן לבית. עם כל הכבוד לעבודה, צריך להשקיע בבית, בילדים".

השבת שלי

"מנוחה, זמן של רפואת הנפש. אדם שרוצה לצלוח את העולם הזה חייב את מנוחת השבת. זמן איכות עם האישה והילדים, וכמובן שירה. כשאני שר בשולחן שבת - אני יודע שאני נמצא במצב טוב. כשילדים שרים בשולחן שבת - זה מעיד על כך שטוב להם. אחרת זה מעיד על משהו שרובץ עליהם. זמן לבחון את המצב בבית".

סאפס

"אברהם פריד, חיים ישראל, ישי ריבו וחנן בן ארי".

לילות לופת

הרב ראובן אלבז. "בכל פעם אני מתפעל ממנו מחדש. גם בגיל מבוגר לא נס ליחו. הוא עסוק בעשייה ורץ ממקום למקום. מודל שאני לוקח איתי לכל החיים".

מישקן

"שיבוא משיח ויגלה לנו במה אנחנו יכולים להתקדם בעולם ומה מעכב אותנו בהתקדמות שלנו בחיים".

מפחץ אותי

"שאנשים מסתכלים עליי בתור צדיק וגורמים לי להתמכר לזה. הרגשתי שזה מפיל אותי. זה גרם לי להרשות לעצמי רפיון רוחני, כי אם אני מחזק אנשים, זה כביכול מתיר לי להבריז מהשיבה פה ושם. אנשים היו מלמדים עליי זכות שיש לי קשיים, אבל אני צדיק ולכן לא צריך לדרוש ממני. 'הקב"ה יוותר לי'. כך אולי הרגשתי בסדר, אבל לא בניתי את עצמי. אם היו מתייחסים אל המוזיקה כמשהו חיצוני, הייתי עושה את החשבון לבד, אם לא קמתי לישיבה או לכולל. בפועל, הם גרמו לי להרגיש צדיק בכל מצב וזה לא נכון. זה בירור שאני עושה בזמן האחרון".

כלאיה גדול

"אני מנסה להיות גדול כבר עכשיו".

ספר חדש בסדרת רבי המכר "לגדול!"

ספר חדש בסדרת "לגדול!" של סיון רהב-מאיר: 50 סיפורים על תנועת החסידות ועלינו.

אחרי שני רבי המכר הקודמים, **סיון רהב-מאיר** מוציאה ספר חדש לשנה החדשה: אתם מוזמנים להכניס לתוך חייכם את הגישה המאירה של הבעל שם טוב, מייסד תנועת החסידות. סיפורים על שמחה, ביטחון עצמי, יצירתיות, מנהיגות, חברות אמת, התמודדות עם משברים ועוד ועוד.

מומלץ כמתנה לחג, לכל הגילאים ולכל המגזרים.

ידיעות ספרים

להשיג באתר ybook, סטימאקי, צמח, עמודים, ב-עדיה ובחנויות הספרים המובחרות

אוהבים לעזור?

הצטרפו עכשיו למיליוני אנשים בעולם שעוזרים אחד לשני בכל תחום.

הורידו את האפליקציה willing app והתחילו לעזור או להיעזר איך שמתאים לכם.

Available on the App Store

GET IT ON Google Play

willingapp.com

האפליקציה היחידה שסוחפת את כולם לנתיבה, עזרה ותשומת לב

האפליקציה הינה עבור עזרה הדדית ללא תמורה כספית, ומבוססת מיקום. האפליקציה פותחה לרווחת הציבור על ידי עמותת "לעזור ולסייע", ללא מטרת רווח ומוכרת כמלכ"ר לפי סעיף 46. האפליקציה זמינה בעברית ובאנגלית, ומשרתת עמותות ופרטיים כאחד. נשמח לתגובות, אנא פנו ל-daniel@willingapp.com.

חנה קטן
chanakatan@gmail.com

בלי מילים

איור: עדי דוד

האדם והתנינים גם יחד.

התנינים מעניינים במיוחד מפני שאורח החיים שלהם מיוחד במינו. מצד אחד הם בעל חיים עצל מאוד, שאת רוב ימיו ושנותיו מבילה ברביצה בבוץ או במים רדודים כשהוא מחמם את גופו הקר בשמש. גם תנועותיהם איטיות ומגושמות יחסית, כך שאפשר למשל לברוח מתנין בהליכה מהירה, וזה מספיק בדרך כלל. בגלל חילוף החומרים האיטי שלהם הם יכולים לצום חודשים רבים, ואז בבת אחת לבלוע טרף ששוקל עשרות ומאות קילוגרמים, ולשוב לשלוותם בקן הלח שלהם. אולם כאשר מתקרב אל התנין טרף פוטנציאלי הוא עשוי, בעזרת שרירי רגליו וזנבו הענקי, לזנק פתאום למרחק כמה מטרים ולתפוס בלסתותיו הענקיות ובשיניו החדות כמעט כל בעל חיים בטבע (חוץ מפילים וקרנפים והיפופוטמים מבוגרים, שהם מחוץ לטווח שיניו). הוא ממית את טרפו בלחץ הלסתות בלבד, שעשויות למעוך אפילו גולגולת של פר, ובשעת הצורך הוא גורר את הטרף למקווה מים קרוב ופשוט צולל איתו למים עד שהוא מת (התנין יכול לשרוד דקות ארוכות בתוך המים בלי לנשום).

בשביל אורח חיים כזה התנין לא צריך לנהל תקשורת עם בני מינו. ובכל זאת, מתברר שגם בחיי סולו כאלה הקשר הזה קיים, והוא חלק חשוב בחייהם של בעלי החיים המיוחדים האלה. אולי זה אומר משהו גם עלינו. גם בני אדם שחיים לבד וכאילו טוב להם עם זה, והם מסתדרים כביכול בבדידותם, צריכים את הקשר האנושי, שהוא חלק מהותי מהחיים שלנו. אם התנינים כך - אנחנו קל וחומר.

מרשם עם שיר. בדיוק כמו התנינים גם אני מומחית בקליטת מסרים תת־קרקעיים, ולפעמים בצורה מוגזמת. התחושות והרגשות שמתעוררים אצלנו בעקבות העברת המסרים והרגשות מהסובבים אותנו משמעותיים ביותר לחיים שלנו, ומתברר שאפשר להשתמש במסרים הללו באופן מתוכנן לצרכים טיפוליים. בבית המרקחת של בית החולים רמב"ם בחיפה החליטו הרוקחים להפוך למטפלים רגשיים עם אוריינטציה לאומנות השירה ולהעניק טיפול רגשי המוני. השירות לליווי רוחני ברמב"ם יום את הרעיון בהשראתו של אומן ישראלי בשם אבישי חורי, אשר הקים בעבר 'בית מרקחת פואטי'.

איך זה עובד? לפונים לבית המרקחת מחולק שאלון קצר המאבחן את הרגש שהם חשים באותו רגע, כמו בדידות, געגוע או דאגה, והמטופל מקבל שיר מתאים לרגש שלו שנמסר לו במבחנה. עובדי המרכז הרפואי היו קבוצת הפונים הגדולה ביותר לעמדות בית המרקחת הפואטי, מה שמראה כמה אתגרים יש למטפלים.

שיח מנצח של חירשים. תשאלו: את אמורה לשאת על כתפיך את הכאב הפיזי והרגשי של המטופל שפונה אליך במצוקתו יום אחרי יום, שנה אחרי שנה, ומי ממלא את המכל שלך? חוק שימור האנרגיה אומר שכדי להטעין אחרים באנרגיה, את חייבת להיטען בעצמך. מה שמטעין אותי מדי יום זה דבר תורה קצר של בעלי הנפלא. כשאני במאזן אנרגטי שלילי, מרוקנת מכוחות, אני מדברת בהיבריש והוא עונה בדבר תורה. לכאורה שיח של חירשים, אבל העיקר שזה עובד. ●

גם לתנינים יש שפה מפותחת מאוד. מתברר שלמרות שאין להם מיתרי קול או גרון כמו ליונקים, התנינים משמיעים סוגי קולות מגוונים ביותר. כעת חוקרים מנסים לפתח 'מילון תנינים' שיסייע לפענח את צורות התקשורת המורכבות שלהם. באמצעות ניתוח מדויק של הקלטות אודיו ווידאו זוהו יותר מעשר קטגוריות של צלילי תנינים, החל מנהמות ושאגות ועד שיעול ושריקות. נלמד כי תנינים גם משתמשים ברמזים לא קוליים, כגון חבטות ראש במים, הוצאת מים דרך האף, ואפילו הפרחת בועות, כדי להרחיב את יכולת ההבעה שלהם. בגן חיות באוסטרליה נצפה תנין זכר בשם דנדי שוחה מתחת לתנינה ונושף עליה בועות אוויר כדי לפייסה.

כשהעיניים מדברות. אתם מכירים את הסיטואציה שבה במהלך דיון, פאנל או דבייט שהוזמנת להשתתף בו, מעירים לך על מה שאומרות העיניים? לא פצית את פיה, חיכית בסבלנות ונתת מקום לדובר לסיים את דבריו, אבל הוא הרגיש שבעצם כבר הבעת את דעתך בלי מילים, כי העיניים יכולות לדבר?

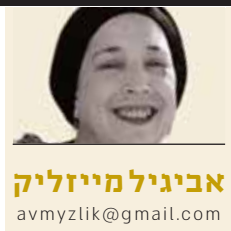
את התכונה הזאת מנצלת טכנולוגיה חדשה שעוקבת אחרי תנועות העיניים של ילדים קטנים בעת צפייה בסרטונים המציגים אינטראקציות חברתיות, והיא עשויה לסייע באבחון של אוטיזם בגיל צעיר ולהאיץ את הטיפול בבעיה קשה זו. החוקרים בדקו מאות ילדים בני 16 עד 30 חודשים, ומסקנותיהם נראות משכנעות מאוד. נצפו הבדלים בין תנועות העיניים של ילדים רגילים ובין אלו של ילדים עם אוטיזם. ילד בלי אוטיזם ימקד למשל את תשומת הלב שלו בתנועות הידיים של הילד המופיע בסרטון כאשר הוא מצביע על משהו, הוא יסתכל על פניו של ילד שנראה עצוב או מחייך. ואילו ילד עם אוטיזם לא ישים לב לתנועות הידיים או להבעות הפנים. תנועות העיניים שלו יראו אדישות גמורה להתנהגות ולמבעים של הילד שבסרטון, התנהגות קלאסית של ילדים על הרצף האוטיסטי.

אין ספק שתנועות הגוף ומבע הפנים הם חלק משפת הדיבור הלא־מילולית של כל אדם. זהו ההבדל בין האודיו לווידאו - שמיעת הקול בלבד היא למעשה שמיעה חלקית, ורק שמיעת הקול והתוכן על רקע תנועות הגוף והמבעים השונים עשויה להביא להבנה אמיתית של מילות הדובר. פנטומימאי מיומן עשוי להבליט את תנועות הגוף ומבעי הפנים כך שהמסר שלו יובן גם בלי מילים.

אני פיתחתי שפה כזאת עם בעלי - כשאני רוצה לשתף אותו ברגש שמעיק עליי, וברור לי שהוא לא ישדר על התדר הזה, כדי לא להתאכזב אני פשוט עושה תנועות ידיים ומימיקת פנים ומדברת בהיבריש בפאתוס, והוא מהנהן בהסכמה ובא לציון גואל. מתברר שיש תופעות כאלה גם בטבע.

להקשיב לתנינים. הדבורים, למשל, מסמנות ומתקשרות באמצעות תנועות גוף ומעין ריקודים טקסיים שבהם הן מעבירות מידע לחברותיהן. גם לתנינים יש שפה מפותחת מאוד. מתברר שלמרות שאין להם מיתרי קול או גרון כמו ליונקים, התנינים משמיעים סוגי קולות מגוונים ביותר. כעת חוקרים מנסים לפתח 'מילון תנינים' שיסייע לפענח את צורות התקשורת המורכבות שלהם. באמצעות ניתוח מדויק של הקלטות אודיו ווידאו זוהו יותר מעשר קטגוריות של צלילי תנינים, החל מנהמות ושאגות ועד שיעול ושריקות. נלמד כי תנינים גם משתמשים ברמזים לא קוליים, כגון חבטות ראש במים, הוצאת מים דרך האף, ואפילו הפרחת בועות, כדי להרחיב את יכולת ההבעה שלהם. בגן חיות באוסטרליה נצפה תנין זכר בשם דנדי שוחה מתחת לתנינה ונושף עליה בועות אוויר כדי לפייסה.

פרט לסקרנות המדעית, להבנת שפת התנינים יש חשיבות אסטרטגית עקב התגברות העימותים איתם בצפון אוסטרליה, אזור שעל פי ההשערה הוא מקום מחייה לכ-130 אלף תניני ים, יצור שהתפוצה שלו בעולם הולכת ומתמעטת. הקמת מערכות התרעה מוקדמות המבוססות על קולות תנינים יכולה למנוע סכסוכים ואי שקט ביניהם, ובכך להבטיח את שלומם של בני

אביגיל מייזליק
avmyzlik@gmail.com

דירת העראי שלנו

היה זה ערב סוכות, כשנאלצנו לעבור דירה ולהקים סוכה בתוך 24 שעות בלי שום הכנה מוקדמת. ודווקא החג הזה לימד אותי מהן שמחה ואמונה באמת

אגדות שוקולד-חלבה אישיות

מנה אחרונה פשוטה ונהדרת. אופים אותה בתבניות אישיות, והכי כיף שקל לשנע את העוגות בקלות כך שהן יהיו תוספת נהדרת בכל בית. השילוב בין הבצק הפריך וקדם השוקולד-חלבה יחד עם המרג הצרוב הופכים אותה לחגיגה אמיתית שתרום את סעודת השבת והחג. במקום עוגות אישיות אפשר להכין עוגה אחת גדולה - פשוט משטחים את הבצק בתבנית מספר 24, אופים וממשיכים לפי ההוראות.

כ-10 מנות

מנא אפייה:
20 דקות

דרגת קושי:
קלה פלוס

למאכל:

- 200 גרם שוקולד מריר
- 200 גרם חלבה מפוררת
- 5 כפות יין
- 3 כפות סוכר
- 4 חלבונים
- 4 חלבונים
- 3 חצי כוס סוכר

למאכל:

- 2 כוסות קמח מלא 80% (חיטה או כוסמין)
- כפית אבקת אפיה
- חצי כוס סוכר
- 4 חלבונים
- 6 כפות מלח ים
- 3 כפות מים

משמנים 8 תבניות חד פעמיות בקוטר 5 סנטימטר או גביעי נייר לקאפקייק, ומניחים בתוכן עיגול של נייר אפייה. מחממים תנור לחום של 180 מעלות. מכינים את הבצק: מעבדים את הקמח והשמן במיקסר, במעבד מזון או בקערה עד לקבלת פירורים אחידים. מוסיפים את שאר החומרים ומעבדים מעט ככל האפשר, רק עד לקבלת כדור בצק. מחלקים אותו לשמונה חלקים ומשטחים אותם בתוך כל תבנית אישית, לשכבה בעובי סנטימטר-שניים. אופים עשר דקות בתנור.

בינתיים מכינים את הקרם: מבשלים את השוקולד, החלבה, היין והסוכר בסיר קטן על אש בינונית תוך כדי בחישה, עד שהכול נמס ומתקבל קרם אחיד. יוצקים על הבצק בתוך כל תבנית שכבה של קרם. מקציפים את החלבונים עד שהם מתייצבים ומוסיפים בהדרגה את הסוכר. מעבירים לשק זילוף ומזלפים את המרג בצורת שבלול על הקרם, או מורחים בעדינות את הקצף בצורה נאה על השוקולד. צורבים את המרג בעדינות בעזרת ברנר עד שהוא מקבל צבע יפה. אם אין ברנר אפשר לחמם תנור לחום של 200 מעלות ולאפות 7-8 דקות או עד שהקצף זהוב.

סוף סוף הכול נגמר, והמשאית יצאה לכיוון הבית החדש בשעה תשע בערב. ולמחרת בלילה סוכות. אנחנו מסתובבים המומים בדירה החדשה שלנו, שעדיין מכוסה כולה בשכבה לבנה של אבק בניה. רחלי המתוקה בת השלוש נרדמה ועדיין לא הורידו את המיטות מהמשאית, העגלה כבר תפוסה על ידי נתן התינוק ואין לי שמיכות או אפילו מטאטא לפנות את האבק. בלית ברירה אני משכיבה אותה לישון על... השיש. רק באחת עשרה בלילה סוף סוף הלכו המובילים. הילדים נרדמו כולם, ואני ובעלי יצאנו למרפסת כדי להבין איך נבנה שם את הסוכה. הרמנו לרגע את הראש למעלה והופתענו לגלות מרפסת ענקית שמכסה את כל החלל מעלינו וחוסמת לנו את האפשרות לבנות סוכה כשרה.

"לא נורא, יש עוד מרפסת", בעלי ניסה להתעודד, אבל גם מעליה היו בנויות מרפסות לרוב. בלית ברירה הבנו שהסוכה תצטרך להיות בגינה, שכרגע מכוסה כולה קוצים ודרדרים. "תראי!" בעלי, האופטימי הנצחי, התלהב. "מצאתי בגינה ערימה של אבני אקרשטיין שכנראה נשארו מהבניה. אני אחתוך עכשיו את הקוצים ונביא מחר בבוקר פועל שיניח עליהם את האבנים. כך תהיה לנו רצפה לסוכה!"

אבל הפועל הסיני היחיד שהוא הצליח להשיג בערב החג עבד במשך שלוש שעות והצליח לרצף באקרשטיין מטר רבוע אחד...

סוכת קרטון וקוצים

השעון הביט בנו בתדהמה בשעה שאני ניסיתי איכשהו לבשל משהו לחג. קירות הבד לסוכה כבר עמדו להם, קצת עקומים, בחצר. אפילו הסכך התחיל להתלול. עוגה, עוף, דג, אורז - מהר, מהר, אני נלחמת במחוג השניות במטבח, ועדיין אין רצפה לסוכה. אני מתבוננת חסרת אונים במהפכה שלא תיאמן שמסביבי, באינספור הארגזים שנפתחו ונשפכו, והפתרון נולד ממש מתוך הרגע עצמו - רצפת ארגזי קרטון!

כך הצלחנו לשבת בערב החג בבית החדש, בסוכה כשרה בוודאי, ואפילו אושפיזין היה לנו - עכבר קטן שהציק לפתע מאחד החורים שבגינה. ללא ספק זה היה חג הסוכות הארעי ביותר בחיי. חג שלימד אותי שבעצם הכול אפשרי. והפעם, לא רק פסולת גורן ויקב הייתה תלויה מעל ראשי, אלא גם שאריות קרטון וקוצים מבצבים לרגליי. ועדיין. עדיין היה כאן חג. זמן שמחתנו.

חג שלימד אותנו יותר מתמיד למצוא שמחה פנימית, אמיתית, שאינה תלויה בדבר. לוותר על התלות הממכרת בקירות מסוידים ורצפה יציבה, ולדעת שיש מהות אחרת שמלווה אותי בכל מקום, בכל רגע, מהות גבוהה ומאירה יותר, שאפילו כשאני מסתתרת מתחת לקושי ולבלבול, לפחד ולחוסר ההצלחה - עדיין יש לי על מה לשמוח. עדיין, ממש כמו שאני, היא עוטפת אותי בענני כבוד וממלאת אותי חיים בצל האמונה. ●

יש את האנשים המתוכננים, המסודרים, אלו שבכל רגע נתון הבית שלהם נקי ומצוחצח. יש להם חיסכון לכל ילד, הנסיעה שלהם לחו"ל מלווה ברשימות מדויקות ולכל מגירה בבית יש תכלית קבועה וברורה. במקרה שלי, מדובר בדרך כלל בשכנים. אף פעם לא הייתי שייכת לזן הזה, של המסודרים. עוד בימי ילדותי בבית הילדים בקיבוץ, הייתי הילדה שעושה צרות קבועות למטפלת, ואת שהמיטה שלה אף פעם לא נראית כמו המיטות של שאר הילדים. ובשונה מהתקוות והחלומות - כשגדלתי המשכתי להיות אותה אני, לא הכי מיושרת ומבוררת, אפילו די מפורזת.

"עוברים מחר!"

כשמכרנו את הדירה הקטנה שלנו וקנינו דירה חדשה ומרווחת עם חצר גדולה, הייתי בטוחה שהפעם זה יהיה אחרת. הפעם אני אארוז את הבית בקפידה, לא אקח שום דבר מיותר, את כל הבלגן שאשאר מאחוריי ואגיע לבית החדש מהודקת ומדוקדקת. התוכנית הייתה לעבור מיד אחרי חג הסוכות, ואני חלמתי על אריזה נינוחה שתאפשר לי למיין בלי רחמים כל חפץ וחפץ בבית.

שלושה ימים לפני החג קיבלתי שיחת טלפון מהאישה הנחמדה שקנתה את הדירה שלי. "וואו אביגיל, אני מקווה שהתוספת הכספית הזאת לא תהיה קשה בשבילכם", אמרה לי בקול מלא השתתפות.

"תוספת כספית? על מה את מדברת?" הופתעתי. "את יודעת, הסעיף הזה בחוזה שאומר שעל כל יום של איחור במסירת הדירה תשלמו לנו קנס של חמישים דולר. ותאריך המסירה היה לפני עשרה ימים..." לא, ממש לא ידעתי שיש סעיף כזה! גם עורך הדין שלנו לא הזכיר אותו בפנינו. קניית הדירה הכניסה אותנו ללחץ כלכלי גדול מאוד, ולהוסיף אפילו עוד דולר אחד היה יותר מדי בשבילנו... מה גם שבועד שלושה ימים חג הסוכות, כך שלא נוכל לעבור בשום אופן לפני אסרו חג, וניאלץ לשלם את התוספת המרגיזה הזאת על עוד עשרה ימים נוספים. מה נעשה? "פשוט מאוד", אמר בעלי בלי היסוס. "עוברים מחר!"

אחרי מסע טלפונים היסטרי לכל מוביל באזור, הוא הצליח למצוא מישהו שהסכים לעשות הובלה "מחר". כעת רק נשאר לו לדאוג שהחברה שבנתה את הדירה החדשה תחבר אותה למים, לחשמל ולגז יומיים לפני החג. אז בשעה שהוא היה דבוק לטלפונים אינסופיים ומלאי תסכול, אני התחלתי לארוז ולארוז ולארוז, משאירה הרחק מאחור את החלומות ופשוט זורקת לארגזים כל מה שאני רואה, עפה מארון לארון וגורפת לתוך הארגזים את הכול - מגבת, צלחת, שעון קיר, ספרים, בלי סימון, בלי ארגון, אין זמן! המובילים לוקחים את הרהיטים מסביבי ואני עדיין אורזת בהיסטריה. "גיברת, את גומרת לארוז?" הסבלים שואלים במבטא רוסי כבד, ואני רצה עם הארגז ביד וזורקת פנימה - תפוח, מעיל, סכין מטבח, נעליים, אלבום תמונות. אוי, רק כשאני נזכרת ברגע הזה אין לי אוויר.

למהדרין בשלישית פִּירָאוס

גל אורן לנרטרס

כמה קל וכשוט לשדרג את הסעודה השלישית
עם סדרת הגבינות הטעימות של פיראוס
ולהתענג עוד קצת לפני שנפרדים מהשבת

למהדרין יש תנובה